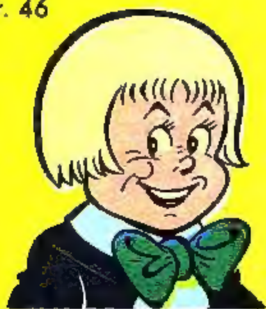
Nr. 46

14 november 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

LAAG BEGONNEN,

HOOG GEKLOMMEN

De koning van de lach

Toen mijnheer Wettach zich niet helemaal fit voelde en met zwaarmoedige gedachten te kampen had, raadpleegde hij een dokter. Deze onderzocht de patiënt nauwkeurig en zei na afloop:

„Ik kan niets bij u vinden, mijnheer Wettach. U bent lichamelijk volkomen gezond. Misschien bent u wat overspannen. Een beetje afwisseling zal u goed doen. Mag ik u eens een goede raad geven?"

„Graag, dokter," zei Wettach.

„U moet eens een voorstelling van de beroemde clown Grock gaan bijwonen, daar zult u van opknappen."

De dokter wist toen niet, dat Grock voor hem stond. Zonder twijfel is het een van de grootste complimenten geweest, die „de koning van de lach" ooit voor zijn werk heeft gekregen.

Grock, die eigenlijk Adrien Wettach heette, werd in Reconvillers in Zwitserland geboren. Zijn vader was horlogemaker, die in de zomermaanden een klein hotel dreef en daar zelf als zanger en jodelaar optrad.

Adrien had wel wat van de artistieke neigingen van zijn vader geërfd. Nadat hij verschillende voorstellingen van het circus Wetzel, dat in het dorpje optrad, had bijgewoond, wist hij wat hij wilde worden: circusartiest. Ernstig en ijverig begon hij zich te oefenen in het jongleren en in de acrobatie, bijgestaan door zijn zusje, dat ook veel voor het circus voelde. Zijn vader wist hem echter te overreden een baantje in een hotel aan te nemen. In zes weken tijds brak hij echter meer aan borden, kopjes en schoteltjes dan hij had verdiend. Hij riep nu de hulp van zijn zuster in. Samen gaven zij in naburige herbergen enkele voorstellingen om de schade te kunnen betalen. In twee dagen verdienden zij vijfmaal zoveel als Adrien in het hotel had ontvangen. Hij besloot toen nogmaals met zijn vader te gaan praten. Maar opnieuw wist deze hem van het onzekere bestaan van een artiest te overtuigen. Hij werd nu huisonderwijzer van de kinderen van een rijke Hongaar. Maar nadat deze hem had betrapt, dat hij de kinderen niet alleen Frans, maar ook kunstjes leerde, werd hij ontslagen.

Daar stond Adrien Wettach in Boedapest, zonder geld en zonder werk. Na verschillende baantjes te hebben gehad, kwam hij bij een circus terecht, echter niet als artiest, maar als kok. Later kreeg hij toch een klein plaatsje in het programma, totdat hij op zekere dag de clown Brick ontmoette, die hem voorstelde samen een nummer te vormen. Adrien Wettach nam nu de naam van Grock aan. Hun nummer kreeg zo'n bekendheid, dat de destijds wereldberoemde clown Antonet hem verzocht met hem samen te werken. Hun nummer verwierf binnen betrekkelijk korte tijd wereldbekendheid. De beide clowns waren echter té goed om te kunnen blijven samenwerken. Hoewel het beiden erg speet, gingen zij uit elkaar.

Met het nummer dat Grock nu bracht, bereikte hij een grote hoogte. Geen clown is er ooit in geslaagd hem te evenaren. Hij heeft tienduizenden, nee, honderdduizenden laten brullen van het lachen en hen voor enkele uren zorgen en verdriet doen vergeten. Hij werd er schatrijk door. Grock liet een prachtige villa bouwen en besloot het wat kalmer aan te doen. Maar hij kon niet buiten de circussfeer en daarom besloot hij weer op toernee te gaan. Hij kocht een circus, waarin hij ook zelf weer als clown optrad. Hij vierde nieuwe triomfen en voelde zich gelukkig. Langzamerhand echter begonnen de jaren mee te tellen en toen besloot Grock een streep onder zijn carrière te zetten. In 1954, hij was toen drieënzeventig jaar oud, gaf hij zijn afscheidsvoorstelling in Hamburg.

Hij trok zich terug op zijn kasteel in Oneglia aan de Italiaanse Rivièra. Toch kon hij niet helemaal afstand van zijn vroegere leven doen en zo kon het gebeuren dat, wanneer hij werd uitgenodigd bij belangrijke gebeurtenissen aanwezig te zijn, hij niet als mijnheer Wettach, maar als Grock de clown verscheen. En het deed hem ontzettend veel plezier, dat hij met zijn voorstelling, die hij twee jaar geleden voor de Italiaanse televisie gaf, zoveel succes boekte en het duidelijk bleek, dat het publiek hem nog niet was vergeten.

Een groot deel van de dag bracht hij door in zijn werkplaats, waar hij voortdurend bezig was met zijn grootste liefhebberij: klokken repareren. Hij had dan ook de grootste collectie uurwerken ter wereld.

A. van Vlaardingen

HET GEHEIM-ZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK:

TOCHT ONDER WATER

Brabo

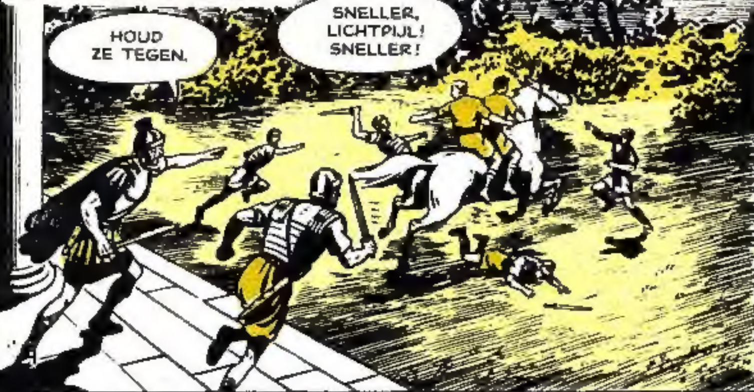

DE WAGEN-MENNER

MAAR EEN LICHT GEDRUIS VERRAADDE DE KNAPEN.

DAAR HEB JE ZE! GRIJP ZE!

NA EEN KORTE STRIJD WERDEN BRABO EN ELDA OVERMEESTERD.

HET IS JE TOCH MAAR NIET GELUKT HET PAARD VAN DE SENATOR TE REDDE !

SCHIMPEND BESTEEG WULVA HET PAARD DAT HIJ VOOR LICHTPIJL HIELD.

IK ZAL HET PAARD ACHTER SLOT EN GRENDEL ZETTEN. VERTEL ALLES MAAR AAN DE SENATOR. HIJ GELOOFT JULLIE TOCH NIET.

BRABO MOEST INWENDIG LACHEN.

WULVA DENKT DAT HIJ LICHTPIJL TE PAKKEN HEEFT! HIJ WEET NIET, DAT HIJ OP HET WILDE PAARD VAN DE GENERAAL ZIT! NU ZULLEN WE...

HIJ BUKTE ZICH SNEL, RAAPTE ZIJN ZWEEP OP EN LIET HEM KNALLEN.
HET PAARD BEGON TE STEIGEREN!

AAAAAAAH!

HET VOLGENDE MOMENT SCHOOT HET PAARD WEG!
DE TWEE NUBIËRS VERGATEN HUN GEVANGENEN EN RENDEN ERACHTERAAN.

HELP! HET PAARD IS OP HOL GESLAGEN!

WULVA IS IN DE VAL GELOPEN DIE HIJ ZELF HAD UITGEZET. EEN WAARDIG SLOT VAN ONS NACHTELIJK WERK.

NU ZAL WULVA'S HAAT GEEN GRENZEN MEER KENNEN!

SPOEDIG WIERP HET WOEDENDE PAARD ZIJN BERIJDER AF VLAK VOOR DE OGEN VAN SPARDAN, DIE OP WEG WAS NAAR DE TEMPEL.

WAT KRIJGEN WE NOU? DAT IS WULVA!

DAT WITTE PAARD... VAN WIE IS DAT?

DAT IS UW PAARD, GENERAAL. IK... IK... BRABO HEEFT DE ECHTE LICHTPIJL TERUGGEHAALD!

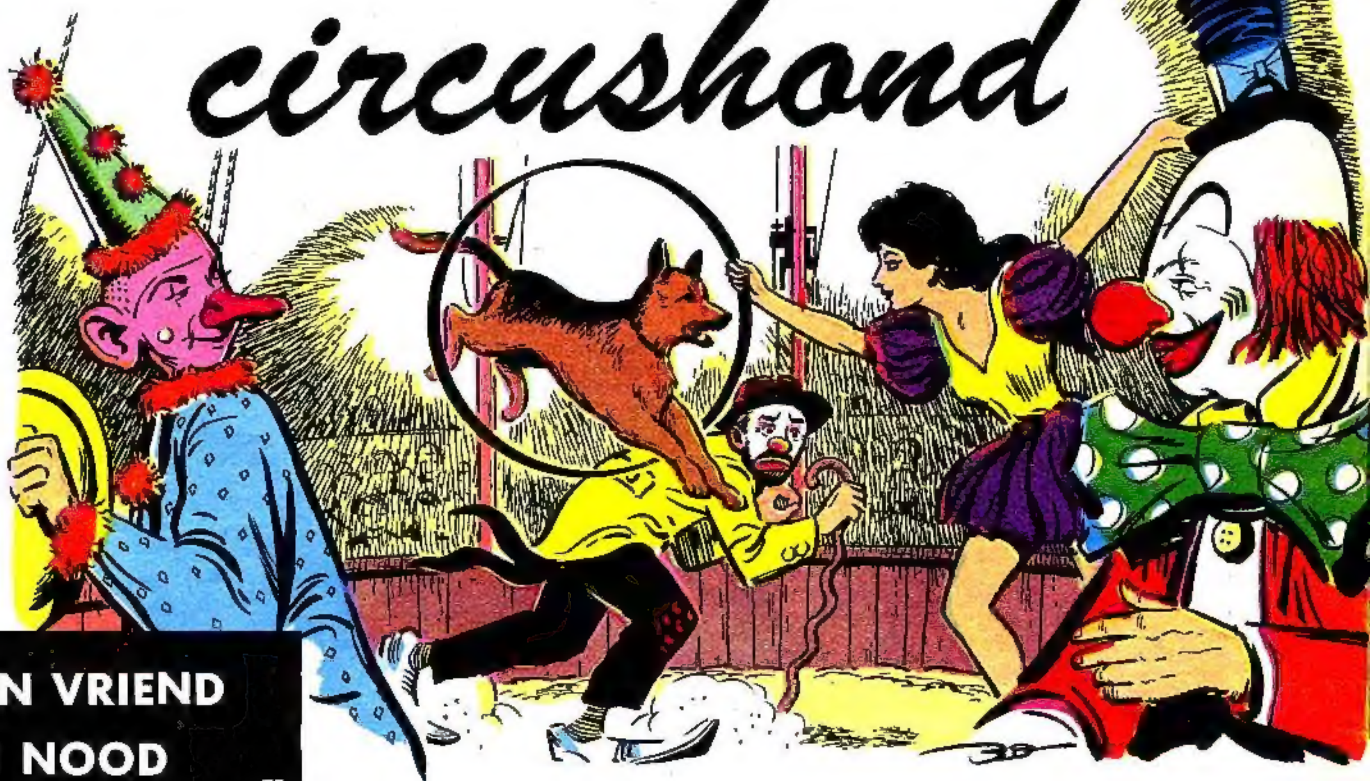
SENATOR TIBERO'S GROTE VIJAND RAASDE EN TIERDE VAN WOEDE.

EIGENLIJK MOEST JE MET JE LEVEN BOETEN! ALS DE HENGSTEN VAN TIBERO ME VOOR HET KAMPIOENSCHAP VAN ROME VERSLAAN, LAAT IK JE IN DE KERKER WERPEN!

GEEF ME NOG ÉÉN KANS. IK HEB EEN PLAN DAT BRABO EN ZIJN SCHIMMELS ZAL UITSCHAKELEN.

ZORG ER DAN VOOR, DAT JE SLAAGT. ANDERS KEN IK GEEN GENADE!

Loekie de circushond

EEN VRIEND IN NOOD

V

Loekie, waar zit je toch?"

Polly, de bazin van de beroemde circushond, zocht in alle hoeken van haar woonwagen. Ze wilde met Loekie het nieuwe nummer oefenen dat ze die avond voor het eerst aan het publiek zou laten zien. En nu was de hond in geen velden of wegen te bekennen.

Niet dat ze zich zorgen maakte. Loekie kon heel goed op zichzelf passen; hij was waarschijnlijk een wandelingetje over het circusterrein aan het maken.

Polly stapte haar woonwagen uit en botste bijna tegen oom Jaap op, de directeur van het Milsomcircus.

„Zo, zo, dus Loekie heeft de benen genomen," zei hij. „Nou, ik zou er maar niet te veel over inzitten, want hij komt wel weer opdagen. Ik denk dat hij een kijkje is gaan nemen bij de clowns. Hij is nogal dik met hen bevriend."

Maar Polly had een ander idee.

„Nee, hij zal wel bij Bill Olsen zitten," zei ze. „Sinds Bill bij ons werkt, zijn Loekie en hij gewoon niet bij elkaar weg te slaan!"

Oom Jaap knikte.

„Ja, dat heb ik ook al gemerkt. En ik kan Loekie geen ongelijk geven. Die jonge leeuwentemmer is een alleraardigste kerel." Hij draaide zich om, want hij zag een van de acrobaten op hem afkomen.

Polly begaf zich naar het andere eind van het circusterrein, waar de woonwagen van Bill Olsen stond; maar nog voordat ze er aankwam, zag ze Bill en Loekie al lopen.

„Ik dacht wel, dat Loekie bij jou zou zijn," zei ze glimlachend.

Loekie rende achter een bal aan, die Bill in een grote boog had weggegooid en even later kwam hij met de bal in zijn bek bij Bill terug.

Loekie begreep, dat Polly hem kwam halen en dat er dus werk aan de winkel was.

„Tjonge, wat een fantastische hond is dat," verzuchtte Bill. „Zo een heb ik nou altijd graag willen hebben. En het optreden van hem vind ik gewoon geweldig. Het is geen wonder, dat het publiek de tent bijna afbreekt bij het applaus."

Polly knikte trots. „Ja, Loekie is reusachtig. Maar je moet hem toch niet te veel prijzen, want dan wordt hij verwaand. Ik heb het gevoel, dat hij alles verstaat wat je over hem zegt."

Ze wenkte Loekie en de hond volgde haar gehoorzaam, nadat hij heel eigenwijs een veelbetekenende blik in Bills richting had geworpen. Het was alsof hij hem goedendag zei.

Loekie vond het heerlijk om in het circus op te treden en hij was altijd graag bereid om nieuwe kunstjes te leren. Het nummer dat Polly nu voor hem uitgedacht had, was iets bijzonders. Ze had Anderson, de circustimmerman, een soort wip voor hem laten maken en met behulp daarvan moest Loekie een bal wegschieten om hem daarna vliegensvlug in zijn bek op te vangen. De wip stond op het grasveldje voor Polly's woonwagen en Anderson was bezig er de laatste hand aan te leggen.

Zodra Loekie de timmerman zag, spitste hij zijn oren en begon nijdig te grommen.

„Maar, Loekie," zei Polly bestraffend, „dat is nou niet aardig van je. Anderson heeft die mooie wip nog wel speciaal voor jou gemaakt en nu ga jij zo tegen hem tekeer."

Loekie keek de timmerman wantrouwend aan. Hij was nog niet vergeten, dat

Anderson hem eens een schop gegeven had.

„Nou, we moesten maar meteen beginnen met de nieuwe truc," zei Polly. „Bedankt voor de wip, meneer Anderson."

Polly en Loekie gingen aan het werk. Op het ene uiteinde van de wip werd een bal gelegd en door met kracht op het andere uiteinde te springen moest Loekie de bal de lucht inschieten; vervolgens moest hij hem nahollen en in zijn bek opvangen.

Het duurde niet lang of Loekie had het volledig onder de knie. Hij wist precies hoe hard hij de bal moest wegschieten om hem gemakkelijk op te kunnen vangen en toen hij het wel tien keer zonder fout gedaan had, was Polly meer dan tevreden.

„We scheiden ermee uit, Loekie," zei ze voldaan. „Kom mee, dan gaan we oom Jaap vertellen hoe goed je het al kunt doen."

Oom Jaap was in de wolken.

„Loekie is toch wel een heel schrander dier," zei hij. „En ben je ook tevreden over de wip, die Anderson gemaakt heeft?"

Zijn nichtje knikte.

„Prachtig!" Oom Jaap wreef zich vergenoegd in de handen. „Die Anderson is nog een nieuweling in het circus; ik ben blij te horen, dat hij zijn vak verstaat."

Polly fronste haar wenkbrauwen.

„En toch is er iets niet in orde met die Anderson, oom," zei ze. „U zult het niet geloven, maar Loekie moet niets van hem hebben. Hij stond daarnet zelfs tegen hem te grommen."

Oom Jaap keek haar verbaasd aan.

„Eigenaardig," zei hij. „Dat is niets voor Loekie. Hij kan het over het algemeen toch uitstekend vinden met de mensen in het circus." Hij snoot zijn neus. „Ik zou er in ieder geval maar niet te veel over piekeren, Polly," besloot hij. „Die twee sluiten vandaag of morgen heus wel vriendschap. Ziezo, en nu moet ik nodig naar de leeuwekooi, want daar staan ze al op me te wachten. Loop maar even met me mee, Polly."

Loekie was al vaker in de buurt van de leeuwekooi geweest; hij wist dat hij helemaal niet bang voor die „grote katten" hoefde te zijn, omdat ze achter stevige tralies zaten. Maar toch was hij meer dan anders op zijn hoede toen hij de aanwezigheid van de leeuwen rook. Het was alsof hij begreep, dat leeuwen altijd onberekenbaar en gevaarlijk zijn en daarom bleef hij dicht in de buurt van Polly om haar in geval van nood te beschermen.

Zodra ze de leeuwekooi naderden, zag Polly dat er iets bijzonders aan de hand moest zijn. Er was een oploop van circusmensen, die nieuwsgierig toekeken terwijl meneer Bullen, de eerste leeuwentemmer, zijn knecht Bill Olsen stond uit te foeteren.

„Beken het nou maar!" schreeuwde meneer Bullen. „Je bent een gemene dief!"

Oom Jaaps gezicht verstrakte. Hij stuurde het groepje toekijkende circusmensen weg en stapte op de twee mannen af. Meneer Bullens hoofd was vuurrood van kwaadheid, maar het gezicht van Bill Olsen was spierwit.

„Wat is er aan de hand, Bullen?" vroeg oom Jaap.

„Dat zal ik u vertellen, baas," antwoordde meneer Bullen. „Ziet u die doos hier?" Hij toonde oom Jaap een houten doos. „Daar bewaar ik altijd mijn geld en mijn kostbaarheden in," vervolgde hij. „Ik heb een flink kapitaaltje en een gouden horloge, dat ik van mijn moeder geërfd heb."

Polly knikte. Ze had het gouden horloge verschillende keren bewonderd.

„Nou," vervolgde de leeuwentemmer nijdig, „en kijkt u nu eens in de doos!" Hij opende het deksel; de doos was leeg.

Oom Jaap fronste zijn wenkbrauwen.

„En wat wilt u daarmee zeggen?" vroeg hij.

„Dat iemand alles gestolen heeft. Ik heb de doos altijd op de meest veilige plaats bewaard, namelijk in de leeuwekooi. En er is maar één man in het circus behalve ikzelf, die de kooi van de leeuwen durft binnengaan." Hij wees met een beschuldigende vinger naar Bill Olsen. „Hij daar!"

Polly keek naar Bill. Hij stond met opgeheven hoofd en keek recht voor zich uit. In ieder geval zag hij er helemaal niet uit als een dief.

„Onzin," zei Bill. „Hoe die spullen weggeraakt zijn, weet ik niet, maar ik ben niet aan die doos geweest."

„O nee?" beet meneer Bullen hem toe. Hij wees naar de houten stellage in de kooi, waarop een van de leeuwen lodderig zat te kijken. „Daaronder had ik de doos verstopt. Dat wist jij en je hebt natuurlijk op een onbewaakt ogenblik gekeken wat er in die doos zat. . ."

„Dat is een leugen!" riep Bill uit.

Oom Jaap kwam tussenbeide en zei, dat ze het beter bij hem op kantoor konden uitvechten. Loekie zag de drie mannen weglopen. Hij liet zijn kop hangen. Hij scheen te voelen, dat zijn vriend Bill in moeilijkheden verkeerde en dat deed hem verdriet.

„Het komt allemaal wel in orde," zei Polly, terwijl ze hem op de rug klopte.

„Beken het nou maar!" schreeuwde meneer Bullen. „Je bent een gemene dief!"

„Je vriend Bill is geen dief. Daar ben ik van overtuigd."

Maar het scheen Loekie niet helemaal gerust te stellen en hij had nog steeds een bedroefde blik in zijn ogen, toen Polly hem een paar uur voor de circusvoorstelling borstelde. Het zat hem dwars, dat hij Bill in de steek had moeten laten op een moment, dat hij in ernstige moeilijkheden verkeerde. Hij wilde iets doen.

Toen Polly klaar was met borstelen en achter haar kaptafel ging zitten om haar haar te kammen, trippelde Loekie heel zachtjes naar de deur, ging op zijn achterpoten staan en draaide zonder geluid te maken de kruk om. Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Loekie rende rechtstreeks naar Bills woonwagen. Hij ging het trapje op en duwde de deur open.

Maar Bill was er niet! En hij zag ook de kleren en de koffer en de andere spullen van Bill niet. Loekie jankte zachtjes. Hij begreep dat Bill al zijn bezittingen had gepakt en was verdwenen.

Hij rende naar buiten en probeerde een spoor van Bill te vinden, maar plotseling hoorde hij de stem van zijn bazin.

„Loekie!" riep Polly. „Loekie, kom onmiddellijk hier."

Hij bleef staan en keek Polly aan. Hoe kon hij haar duidelijk maken, dat hij Bill moest zoeken? Dat hij zijn vriend wilde terughalen naar het circus. . .

Maar Polly had van oom Jaap al gehoord wat er gebeurd was.

„Het heeft geen zin om Bill te zoeken, Loekie," zei ze zacht. „Hij is weg. Voorgoed. Oom Jaap heeft hem ontslagen. Ik wou dat je het kon begrijpen, dàn zou het niet zo erg voor je zijn."

Ze pakte Loekie bij zijn halsband en hij liep met hangende kop met haar mee terug naar haar woonwagen.

„Ze hebben het gouden horloge van meneer Bullen in Bills woonwagen gevonden," zei Polly. „En dat is helaas het bewijs, dat hij de dief moet zijn. Het geld heeft hij natuurlijk naar een vriend of zo gestuurd."

Oom Jaap had meneer Bullen beloofd, dat hij hem het gestolen geld zou terugbetalen als hij het geval niet zou aangeven bij de politie. Het was niet goed voor de naam van het circus als bekend werd, dat een van de mensen gestolen had.

Polly liep met Loekie langs de leeuwekooi, waar de houten stellage nu buiten stond. Ze bleef er even naar kijken en Loekie snuffelde eraan. Leeuwen rook hij. Dat ding had iets met leeuwen te maken. En met meneer Bullen en Bill. Maar ook met Anderson, de timmerman. Anderson had de stellage uit de leeuwekooi ook aangeraakt!

Loekie scheen te voelen, dat het ding de oorzaak was van Bills moeilijkheden en hij jankte zachtjes. En toen spitste hij plotseling zijn oren. De timmerman! Natuurlijk! En voordat Polly wist wat er aan de hand was, had hij zich losgerukt en rende hij met grote sprongen naar de woonwagen van de timmerman.

Anderson was bezig een stoel te repareren op het stukje gras voor zijn woonwagen, maar terwijl hij fluitend zijn hamer op en neer zwaaide, kreeg hij plotseling het gevoel, dat hij bespied werd. Bliksemsnel draaide hij zich om en keek in Loekies beschuldigende ogen. De hond bewoog zich niet. Hij keek alleen maar.

„Ga weg!" snauwde de timmerman.

Maar Loekie verroerde zich nog steeds niet. Hij voelde dat de man bang en zenuwachtig was. In de tijd dat hij als politiehond werkte, had hij geleerd hoe een man, die zich schuldig voelt, zich gedraagt.

Langzaam en dreigend liep Loekie op hem af; in zijn angst hief de timmerman een zwaar stuk gereedschap op.

„Achteruit!" schreeuwde hij.

De zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd.

„Roep die hond dan toch weg!" brulde hij. „Doet dan niemand iets?"

Loekie hoorde Polly's voetstap en het volgende ogenblik voelde hij een greep aan zijn halsband.

„Loekie! Wat heeft dàt te betekenen?" riep Polly verbaasd uit.

„Die hond is gevaarlijk," zei de timmerman, terwijl hij zijn voorhoofd afwiste. „Hij wilde me bespringen!"

„Dat is onzin," antwoordde Polly. „Loekie heeft nog nooit iemand kwaad gedaan. Zelfs de misdadigers en dieven niet, die hij in zijn politietijd moest vangen."

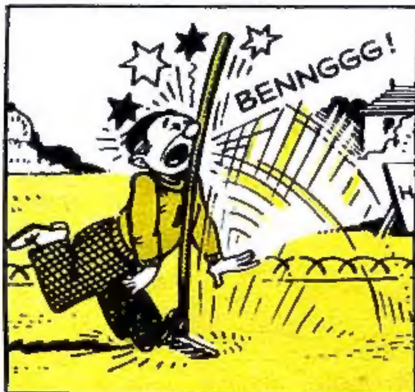

WIM WIJS

Ze zweeg plotseling, omdat haar iets te binnen schoot, maar ze was wel zo verstandig die gedachte niet uit te spreken.

Zwijgend trok ze Loekie mee en toen ze met hem alleen was, zei ze zachtjes: „Wat is er aan de hand, Loekie? Wat heb je tegen de timmerman? Ik zag die vreemde blik in zijn ogen toen ik zei, dat je vroeger misdadigers en dieven ving. . Zou Anderson. . . ?"

Ze vroeg zich af of Anderson misschien reden had om zich schuldig te voelen.

Maar ze besefte onmiddellijk dat de timmerman in ieder geval niets te maken kon hebben met de diefstal uit de leeuwekooi, omdat hij er nooit zou durven binnendringen.

Op weg naar haar woonwagen kwamen ze Kuko de clown tegen. Hij was altijd dik bevriend geweest met Loekie en hij zag nu met één oogopslag, dat de hond zich anders voelde dan anders.

„Wat heeft Loekie?" vroeg hij.

„Hij is een beetje bedroefd, omdat Bill er niet is," vertelde Polly hem.

„Nou, ga hem dan zoeken, Loekie!" zei Kuko, die nog niet wist, dat Bill was weggestuurd. „Zoek hem dan!"

Dat was het bevel, dat Loekie nodig had. Hij spitste zijn oren, rukte zich snel los en schoot als een pijl uit een boog weg, in de richting van Bills woonwagen. Maar toen hij zijn vriend daar niet vond, nam hij het spoor op dat hij al eerder had geroken. Hij stopte niet één keer en bleef maar rennen, totdat hij ongeveer een half uur later zijn vriend Bill ergens aan de kant van de weg zag zitten. Hij was zo blij, dat hij Bill bijna ondersteboven gooide.

„Loekie," zei Bill ontroerd. „Brave hond. Jij vertrouwt me dus nog wel en je bent me komen opzoeken. Jij weet, dat ik het geld niet gestolen heb, hè?"

Loekie keek hem aan en blafte. Hij wilde Bill duidelijk maken, dat hij met hem terug moest gaan, maar toen de hond merkte dat de jongeman hem niet begreep, nam hij vliegensvlug het hengsel van zijn reistas in zijn bek en begon achteruit te lopen. Het was alsof hij wilde zeggen: „Ziezo, nu moet je wel achter me aan komen." Hij keerde zich om en zonder op of om te kijken rende hij terug in de richting van het circus.

Polly zag hem aankomen en ze keek verbaasd naar de tas, die hij in zijn bek hield.

„Hoe kom je daaraan?" riep ze uit.

Loekie deed net of hij haar niet herkend had en schoot haar voorbij. Hij ging regelrecht naar Bills woonwagen en zette de tas op het bed. Op hetzelfde ogenblik draaide hij zich grommend om. Er was iemand in de woonwagen! Iemand moest onder het bed verborgen zijn.

Toen Polly binnenstapte, lag Loekie plat op de grond en blafte hard, alsof hij wilde zeggen: „Er ligt iemand onder het bed!"

„Loekie! Wat heeft dát te betekenen?" riep Polly verbaasd uit.

Polly bukte zich en slaakte een kreet van verbazing. „Anderson!"

„Die akelige hond heeft me hierheen opgejaagd," zei de timmerman, terwijl hij overeind krabbelde.

Polly hield Loekie stevig vast, maar de hond probeerde zich nijdig los te rukken.

„Ik wilde naar binnen gaan om een raam na te kijken, maar Loekie wilde op me afspringen en me bijten," zei de timmerman, terwijl hij langzaam achteruitliep naar de deur van de woonwagen. Eenmaal buiten zette hij het op een lopen.

Maar Loekie wilde het niet opgeven. Hij rukte zich los uit Polly's greep en achtervolgde de timmerman.

„Zo heeft Loekie zich nog nooit gedragen," mompelde Polly.

Loekie haalde Anderson in op het moment, dat hij zijn woonwagen binnenglipte. In de kamer liep de hond op de man af en drong hem in een hoek. Bevend van angst zocht Andersons hand naar een wapen om zich te verweren. Hij trok vanachter de boekenkast een lange, stevige stok te voorschijn.

Maar op het moment, dat hij de stok wilde opheffen, rende Polly, gevolgd door Bill Olsen, de woonwagen binnen.

„Maar. . . maar die stok!" riep Bill verbaasd uit. „Polly, zie je die ijzeren haak aan het uiteinde? Met dat geval kun je gemakkelijk een houten stellage in een kooi naar de rand trekken. Anderson is de dief! Hij heeft de doos van meneer Bullen met behulp van die haak naar zich toe gehaald zonder de kooi te betreden!"

Op het spierwitte gezicht van de timmerman stond als het ware te lezen, dat Bill het bij het rechte eind had.

„En nu herinner ik me ook, dat meneer Bullen me een poosje geleden iets heel vreemds vertelde. Anderson had de stellage, waar de leeuwen op springen, gerepareerd en er een handvat aan gemaakt, dat nergens voor diende. Aan dat handvat kon hij het hele geval met zijn haak naar zich toe trekken!"

Bill bleef bij Loekie achter en Polly ging snel naar de woonwagen van de directeur om oom Jaap te halen. En toen zij in de wagen van de timmerman terugkwamen, legde Anderson onmiddellijk een volledige bekentenis af.

En zo kon het gebeuren, dat Bill Olsen in het circus bleef en de misdadige timmerman moest verdwijnen.

Later op de dag vertelde oom Jaap, dat het gestolen geld was teruggevonden in de woonwagen van Anderson.

„Dat gouden horloge had hij in jouw woonwagen verstopt, Bill," zei oom Jaap, „omdat hij de verdenking op jou wilde gooien."

„Maar waarom ging hij dan terug naar Bills woonwagen?" vroeg Polly. „U had het horloge toch al gevonden en het meegenomen!"

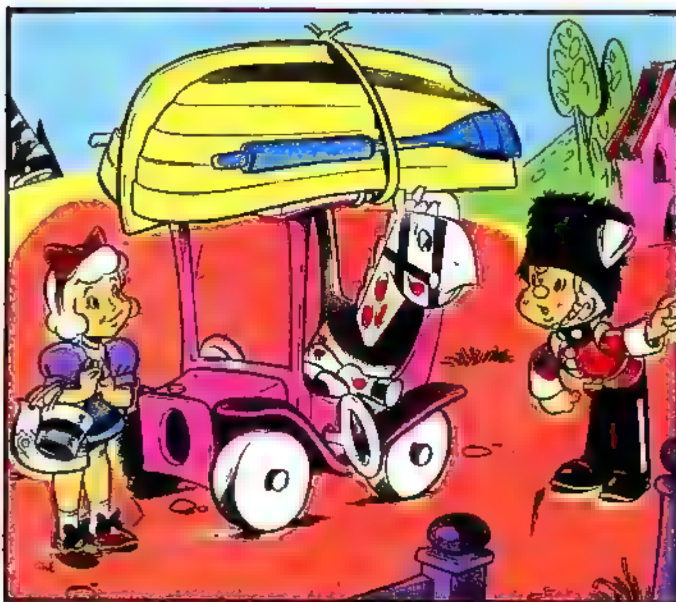
Oom Jaap knikte.

„Ja, maar dat wist Anderson niet," zei hij. „Alleen meneer Bullen en jij wisten, dat ik het horloge gevonden had. En Anderson ging dus nietsvermoedend terug naar de schuilplaats om het ding op te halen." Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Dank zij Loekie hebben we de ware dief kunnen pakken en is de onschuld van Bill bewezen."

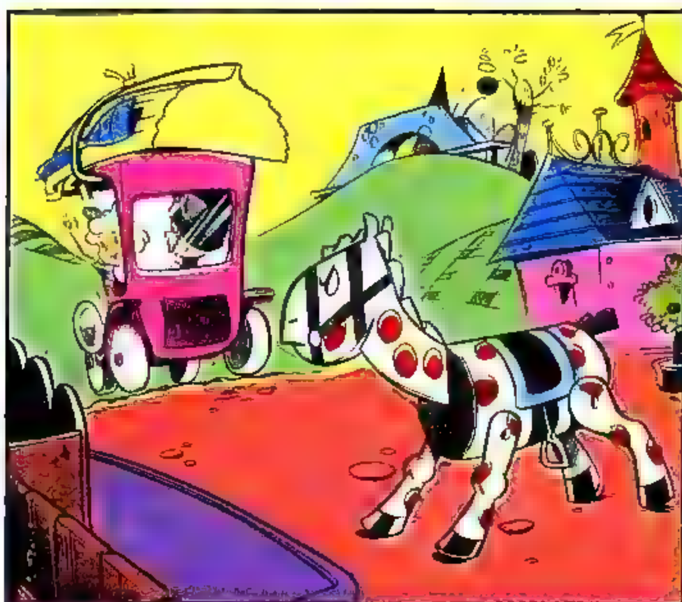
„En daar zal ik Loekie mijn hele leven lang dankbaar voor zijn," zei Bill.

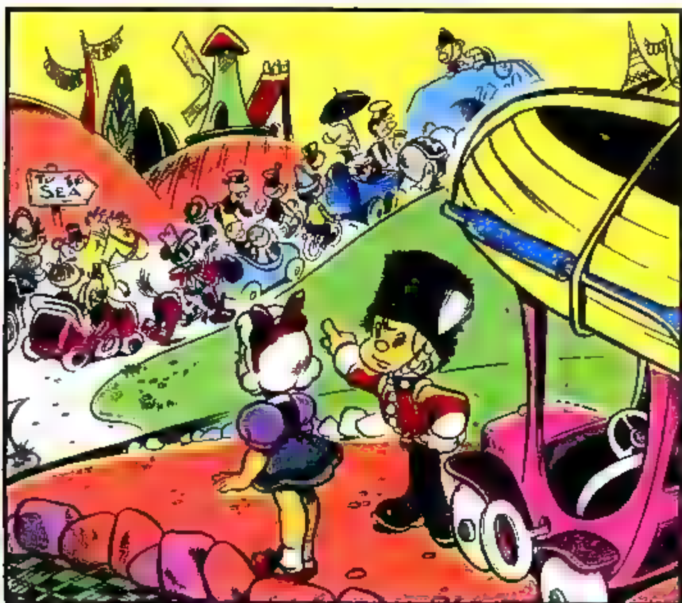
SPELEND

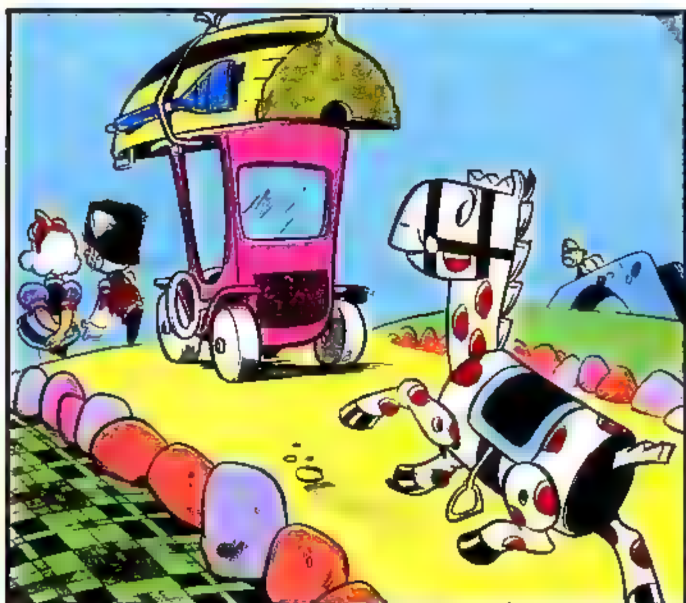
Tommie de speelgoedsoldaat en zijn vriendinnetje Dollie Dimpel wilden een dagje naar het strand. Batty, Tommies paard, wilde ook graag mee en was alvast in de auto gekropen, waarop een roeiboot was vastgesjord. „Vandaag kun je niet mee, Batty," zei Tommie echter.

Batty was diep teleurgesteld. Dollie wuifde nog eens naar hem, terwijl hij hen op de weg nakeek. „Waarom zou ik niet naar het strand kunnen," vroeg Batty zich af; „als er in de auto geen plaats is, loop ik er wel achteraan."

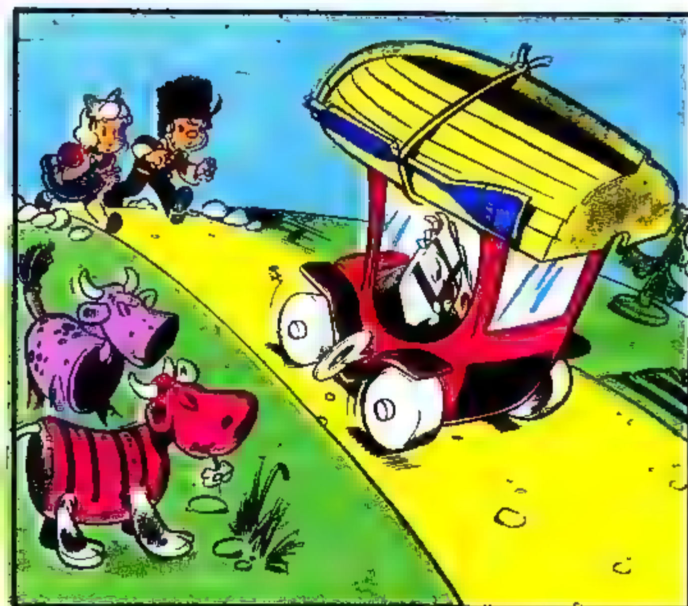
Bij de duinen gekomen stapten Dollie en Tommie uit en lieten hun auto op een heuveltop staan. Ze zagen al gauw massa's vrienden die ook naar het strand trokken. Ze keken niet eens meer achterom; hoe moesten zij in die vreselijke drukte ooit op het strand komen?

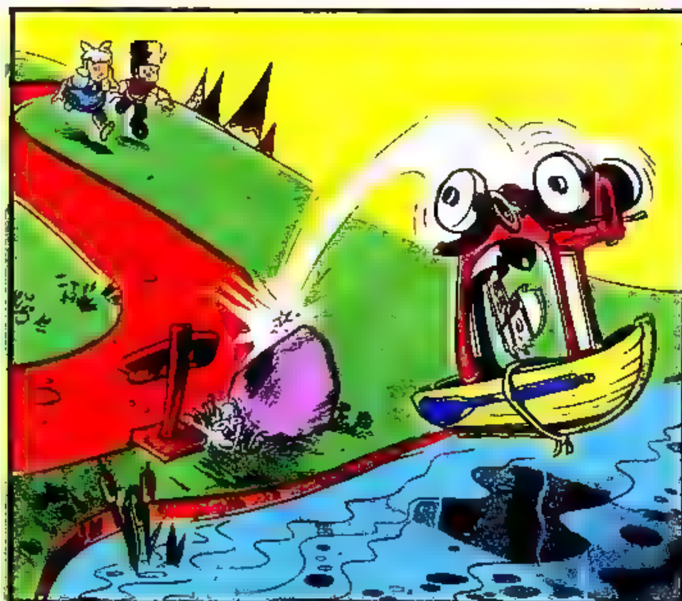
Ze hoorden of zagen niets van Batty, die hijgend van het draven de duintop opklauterde, blij dat hij de auto in de grote drukte niet uit het oog verloren had. Verheugd liep hij op de auto toe; hij zei niets, toen hij Dollie en Tommie zag wegwandelen.

SPEELGOED

Batty was moe en dacht: Ik rijd liever over de duinen verder dan op die drukke weg. Even later vloog hij in razende vaart de duintop af, Dollie en Tommie voorbij, die verschrikt opzij stoven. „Ooooo, dat loopt nooit goed af," voorspelde Tommie.

Dollie en Tommie renden hem na, maar even later, aan de voet van het duin, botste het autootje tegen een reuzensteen. Voordat Batty wist wat er gebeurde, sloeg de auto over de kop. Doodsbleek bleef hij ondersteboven zitten.

Toen Dollie en Tommie de plaats des onheils bereikt hadden, zagen ze Batty met een ongelukkig gezicht ondersteboven ronddobberen in het water. De roeiboot, die op de auto was vastgesjord, deed nu echter goede diensten. „Nu kunnen we fijn varen," zei Tommie.

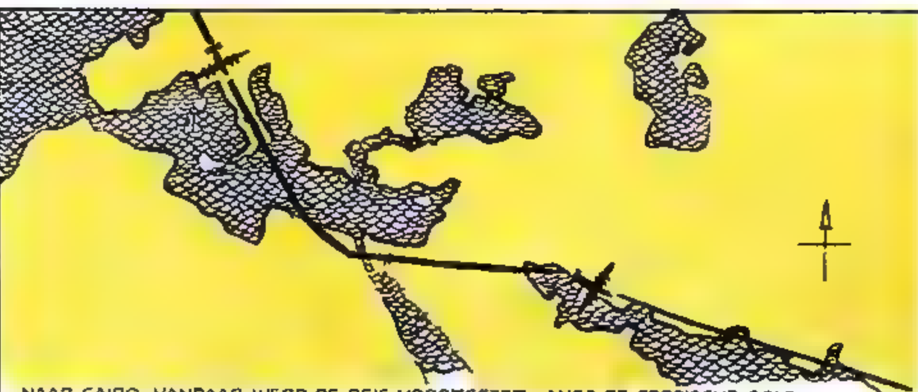
„Als ik je niet nagelopen was," zei Batty, „dan had je nooit zo fijn kunnen varen en liep je nu nog in de drukte." Tommie en Dollie gaven hem maar geen standje meer en lieten hem voor de schrik voor in de boot zitten. Want hij had hen eigenlijk uitstekend geholpen.

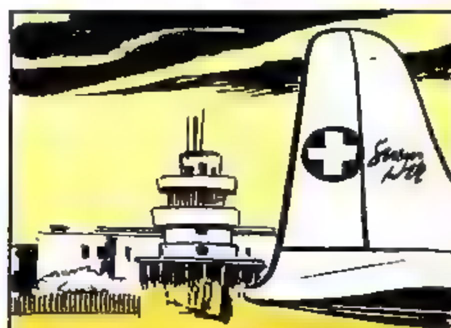

Captain
JOKER

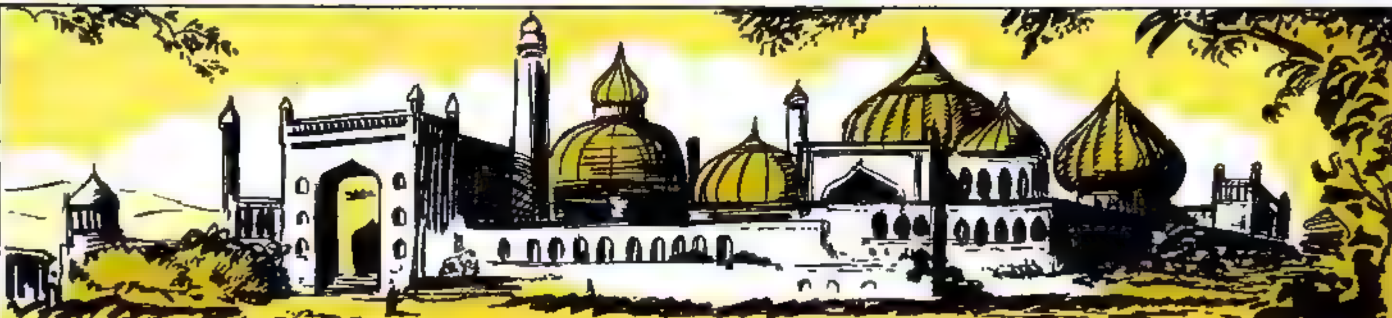

DE PASSAGIER WAS EEN VORST UIT INDIA, DIE JOKER UITBUNDIG BEDANKTE

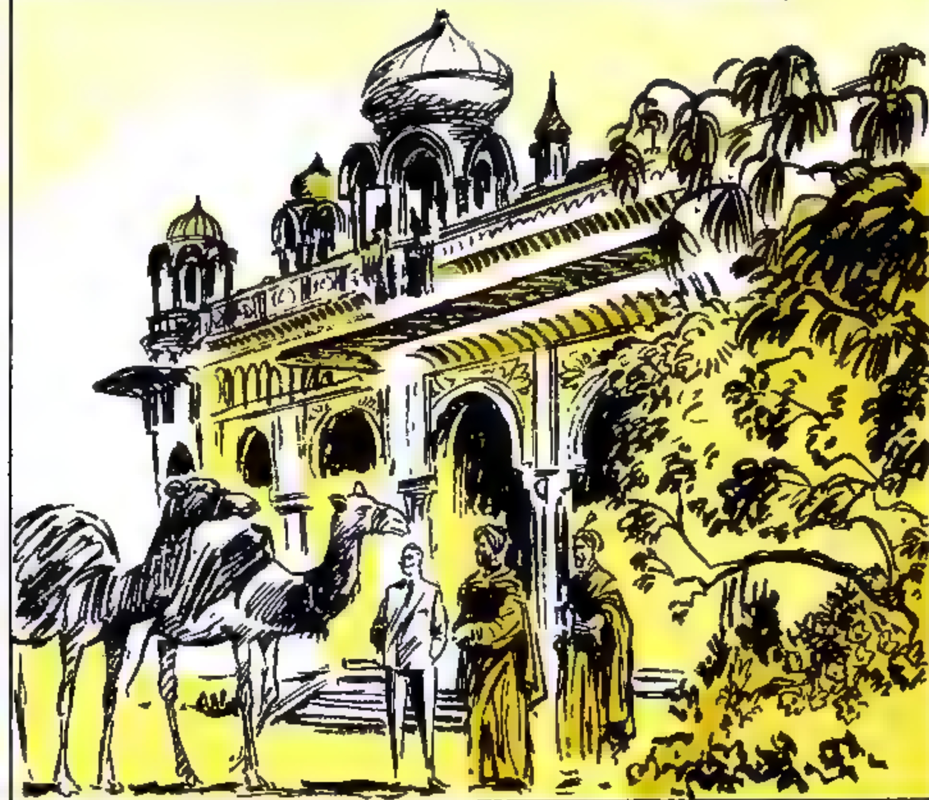

EN HEM UITNODIGDE VOOR EEN KORT VERBLIJF IN ZIJN LAND.

SPOEDIG VLOGEN JOKER EN DE VORST IN EEN ANDER VLIEGTUIG VERDER BOVEN EUROPA, DE MIDDELLANDSE ZEE OVER

NAAR CAIRO. VANDAAR WERD DE REIS VOORTGEZET LANGS DE PERZISCHE GOLF, STEEDS VERDER NAAR HET OOSTEN, NAAR DE LUCHTHAVEN

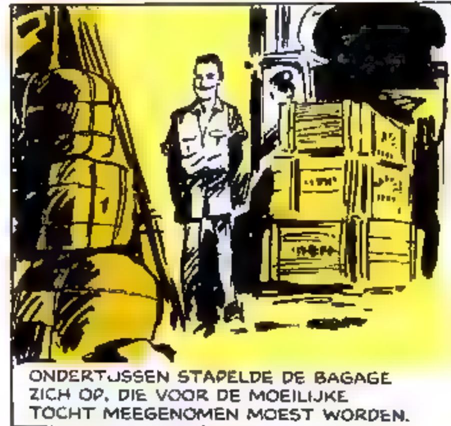

DIE HET DICHTST IN DE NABIJHEID LAG VAN HET LAND, WAAROVER ZIJN NIEUWE VRIEND HEERSTE.

OVER LAND GING VERVOLGENS DE REIS VERDER NAAR DE HOOFDSTAD, WAAR DE VORST RESIDEERDE IN EEN PRACHTIG PALEIS MET UITGESTREKTE TUINEN EN PARKEN.
JOKER HAD DE UITNODIGING GRAAG AANGENOMEN, OMDAT HET UITSTEKEND IN ZIJN PLANNEN PASTE.
IN DE HOOFDSTAD VAN DE VORST KON HIJ ALLES VOORBEREIDEN VOOR DE TOCHT NAAR HET BINNENLAND

DE VORST DIE WIST DAT JOKER VERDER WILDE TREKKEN OM DE ONTDEKKINGSREIZIGERS VAN DE YOUNG-EXPEDITIE OP TE SPOREN, BRACHT HEM OP EEN DAG NAAR DE TUIN, WAAR TWEE KAMELEN STONDEN.

HIJ BOOD JOKER DEZE AAN VOOR ZIJN TOCHT NAAR HET ONTOEGANKELIJKE EN WOESTE GEBIED, WAAR HIJ DE VERDWENEN REIZIGERS MOEST ZOEKEN. DE VORST HIELP HEM OOK BIJ HET ZOEKEN VAN DRAGERS.

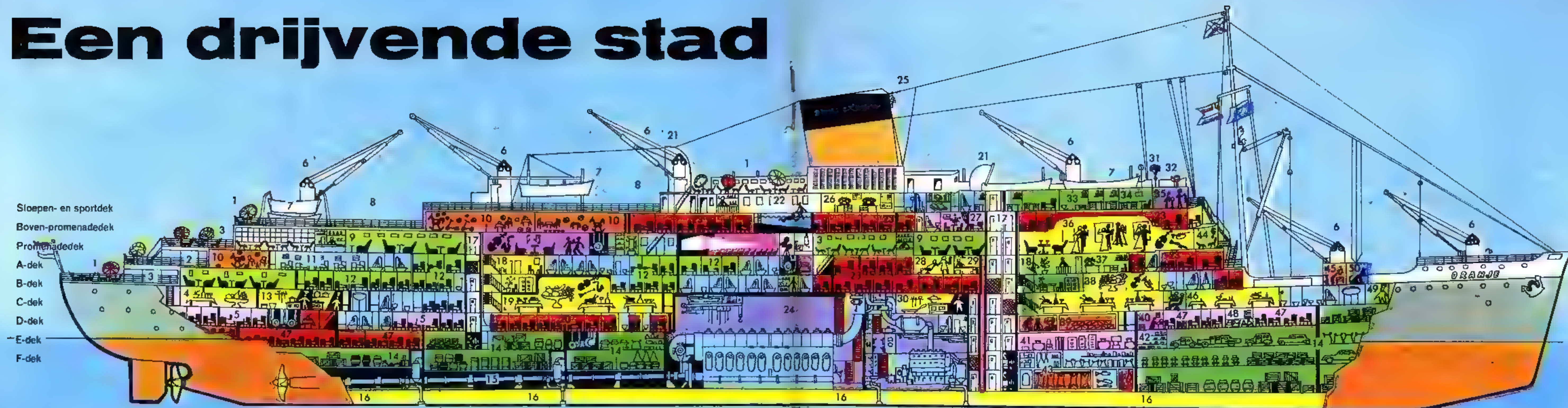

DIE HJ IN DE STAD MOEST HUREN

ONDERTUSSEN STAPELDE DE BAGAGE ZICH OP, DIE VOOR DE MOEILIJKE TOCHT MEEGENOMEN MOEST WORDEN.

DE GASTHEER HAD VOOR EEN GIDS

DIE NU IN DE STAD DE NODIGE DRAGERS ZOU AANNEMEN NA LANG HEEN EN WEER PRATEN WERDEN ZIJ HET EENS OVER DE BETALING VOOR HUN WERK.

Een drijvende stad

Een drijvende stad, zo kan men een groot passagiersschip het best noemen. Vroeger sprak men dikwijls over een drijvend hotel, maar die naam is niet zo goed. In een hotel kunnen de gasten wonen en eten; het staat in een stad en alles wat het nodig heeft, kan het in de stad bestellen. Niet alleen alle mogelijke voedingsmiddelen en dranken worden netjes aan huis bezorgd, maar ook over de waterleiding, elektrische stroom, telefooninstallaties, olie of steenkool voor de verwarming, enzovoort, enzovoort, behoeft het zich niet druk te maken. Dat wordt allemaal van buitenaf geleverd.

Maar een passagiersschip is op zee en op zee liggen geen kabels voor elektrische stroom en geen buizen van de waterleiding, en er komen ook geen auto's om alle mogelijke waren af te leveren. Absoluut alles wat op een groot schip nodig is, moet het om zo te zeggen in eigen huis hebben. En dat is heel wat...

Om te beginnen kan het schip van onze plaat, de *Oranje* van de Maatschappij Nederland, meer dan twaalfhonderd man aan boord bergen, namelijk achthonderd passagiers en vierhonderdvijftig leden van de bemanning. Alleen aan hoofdmaaltijden wordt dat al ruim vijfendertighonderd maaltijden per dag. Wat moet daarvoor niet allemaal meegenomen worden! En een schip blijft langer dan een dag op zee...

In stad en dorp heeft men zijn huis om in te wonen, te slapen en te eten; de bewoners hebben hun huis ingericht met meubels en bedden, met tafelgerei, beddegoed, kasten, boeken, schilderijen, telefoon; in de keuken en bij de wastafels heeft men de kraan maar open te draaien, de elektrische centrale zorgt voor stroom, de gasfabriek voor gas; de leveranciers komen alle benodigdheden brengen of men kan zelf naar alle mogelijke winkels gaan; de auto van de wasserij komt elke week halen en brengen, boeken kan men kopen of in de bibliotheek halen; in geval van ziekte kan men onmiddellijk dokter en ziekenhuis bereiken.

Op zee kan van dat alles natuurlijk geen sprake zijn. Wat men op zee maar enigszins nodig kan hebben voor de dagelijkse levensbehoeften of voor ontspanning, moet allemaal meegenomen worden. Op een modern passagiersschip zijn dus grote ruimten voor ontzaglijke voedselvoorraden, en die bergruimten, opslagplaatsen en koelruimen moeten goed zijn ingericht, want alle voedsel moet natuurlijk fris en goed bewaard kunnen worden. Er zijn grote, prachtig ingerichte keukens en een eigen broodbakkerij; er zijn zwembaden, kinderkamers met een prachtige verzameling speelgoed, winkels, kapsalons, gymnastiekzalen met allerlei toestellen, ziekenzalen, een wasserij, een bioscoop- en theaterzaal, een drukkerij. Wat een massa water heeft men niet nodig voor de keukens, de wastafels en de badkamers! Nu is er op zee geen gebrek aan water, maar in de keuken kan men geen zeewater gebruiken en uit de kraan van de wastafel ziet men ook liever zoet water komen. Daar moet het schip dus ook al voor zorgen. Op de *Oranje* zijn dan ook grote tanks voor zoet water, met een inhoud van zeshonderdduizend liter. Voor een zeereis is dat echter nog lang niet genoeg; er zijn daarom machines aan boord die zeewater in zoet water veranderen, per dag niet minder dan driehonderdduizend liter.

Achter het schip sleept geen dikke kabel naar de elektrische centrales aan de wal om de grote hoeveelheden stroom te leveren, welke men nodig heeft. Dus moet op het schip zelf elektrische stroom opgewekt worden voor verlichting, verwarming, liften, de telefoon, de radio, de machines voor de luchtverversing en de vele andere installaties en machines welke aan boord zijn. In het kort: alles wat aan de wal verkocht en geleverd wordt, moet op het schip zelf aanwezig zijn of gemaakt kunnen worden. Elk schip op zee is geheel op zichzelf aangewezen. Het is een drijvende stad, een stad die van het ene einde van de wereld naar het andere kan varen.

En dan de machines! Want het gaat tenslotte om een schip, een vervoermiddel dus waarmede vele mensen zich over grote afstanden kunnen verplaatsen. De *Oranje* heeft drie grote motoren, die de drie schroeven in beweging brengen; motoren en schroeven zijn met elkaar verbonden door dikke assen, die in de zogenaamde tunnel van de machinekamer naar het achterschip lopen. De schroeven geven aan het schip een snelheid van drieenveertig kilometer per uur; per etmaal kan de *Oranje* dus ruim duizend kilometer afleggen. In de hulpmachinekamer staan vijf motoren voor de opwekking van elektrische stroom, welke men op het schip nodig heeft voor ontelbare instrumenten en machines, voor verlichting en verwarming.

Wanneer men een passagiersschip vergelijkt met een huis, al is het een erg groot huis, dan kan men de *Oranje* een kleine wolkenkrabber noemen, met een flink aantal verdiepingen. Op een schip spreekt men echter niet van verdiepingen, maar van dekken. De *Oranje* heeft er tien; onder het laagste dek, het F-dek, ligt de dubbele bodem met grote tanks voor water en olie.

In één opzicht heeft een schip op zee het erg gemakkelijk: aan de wal kan men het niet stellen zonder gemeentereiniging, maar op zee heeft men die niet nodig. Al het gebruikte water van keukens, badkamers, wastafels, toiletten, enzovoort, wordt naar twee grote tanks geperst; uit de tanks wordt het automatisch buitenboord gestuwd. Een schillenmand heeft men er al evenmin nodig; wat wij thuis in de vuilnisemmer en de schillenmand werpen, wordt op zee eenvoudig buiten boord gegooid. De zee is groot genoeg, niemand heeft er last van.

Wij kunnen een passagiersschip dus rustig een kleine drijvende stad noemen, maar zo erg klein is de *Oranje* toch ook niet. De lengte bedraagt 200 meter, de breedte 25,45 meter; van het hoogste dek tot aan de kiel is het 19,40 meter. Een flink, groot schip dus. Maar als wij nagaan wat er aan en op is en wat het allemaal moet meevoeren, dan begrijpen wij dat het ook wel groot moet zijn.

1 Zonnedek
2 Kinderdek
3 Promenadedekken
4 Eetsalon 3e klasse
5 Hutten 3e klasse
6 Elektrische laadkranen
7 Reddingssloepen
8 Sportdekken
9 Rooksalon
10 Kinderkamers
11 Hospitaal
12 Hutten 2e klasse
13 Kombuis 3e klasse
14 Laadruimen
15 Schroefas en astunnel
16 Olie- en watertanks in dubbele bodem
17 Liften
18 Trappehuis
19 Eetsalon 2e klasse
20 Verblijven hofmeesters
21 Luchtkokers
22 Zwembad
23 Hutten 1e klasse
24 Hoofdmotoren
25 Antenne
26 Telegraafstation
27 Luxehut
28 Kapsalon
29 Winkel
30 Kombuis 1e en 2e klasse
31 Radar
32 Kompas
33 Verblijven scheepsofficieren
34 Hut kapitein
35 Commandobrug
36 Muzieksalon
37 Kantoor administrateur
38 Eetsalon 1e klasse
40 Drukkerij
41 Bagageruim
42 Linnenkamer
43 Koelruimten
44 Veranda
45 Timmermanswerkplaats
46 Eetzaal bemanning
47 Hutten personeel
48 Postkamer
49 Kombuis bemanning
50 Hondeverblijf
39 Bergplaats groenten enz.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

TOEN ANITA TERUGKEERDE VAN HAAR REIS NAAR DE GRENS GING ZE NAAR HAAR WERKKAMER, WAAR HAAR TANTE HAAR OPZOCHT.

IK HEB EENS GEÏNFORMEERD NAAR HET ARRESTATIEBEVEL VAN DE HOUTVESTER... HIER IS EEN LIJSTJE MET DOCUMENTEN DIE JE DE LAATSTE KEER HEBT ONDERTEKEND.

DANK U WEL VOOR DE MOEITE, TANTE.

TOEN HAAR TANTE DE KAMER HAD VERLATEN...

HET ARRESTATIEBEVEL STAAT ER NIET OP. IEMAND HEEFT MIJN HANDTEKENING VERVALST. MAAR WIE?

HET ARRESTATIEBEVEL DAT RUDOLF, VALS BESCHULDIGD, HAD VERBANNEN...

BEVEL TOT INHECHTENISNEMING
Rudolf, voormalig opperhoutvester, wordt arrest opgelegd en hij wordt over de grens gezet wegens hoogverraad.
Anita

WIE HAD ANITA'S HANDTEKENING ZO KUNSTIG NAGEBOOTST?

INTUSSEN ZAT RUDOLF GEVANGEN OP KASTEEL WILDENSHAUF. ROFFSTEIN, DIE HET BEVEL HAD GETEKEND, EN PRINS ERIK WAREN BIJ HEM.

JA, JE BENT DE NEEF VAN DE PRINS EN DE TROONOPVOLGER VAN HILVANIA!

MAAR... HOE KAN DAT... EEN HOUT-VESTER!

JE BENT VAN KONINKLIJKEN BLOEDE, EN DAT IS JUIST HET GROOTSTE GEVAAR VOOR ONS.

RUDOLF KEEK DE ADJUDANT ONGELOVIG AAN.

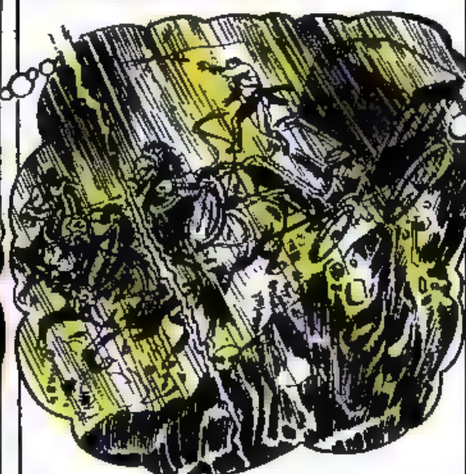
IK BEGRIJP NIET...

LUISTER, JE KUNT HET TOCH NOOIT VERDER VERTELLEN. EEN PAAR JAAR GELEDEN, VLAK BIJ DE GRENS...

TOEN HET KONINKLIJK RIJTUIG OP EEN STORMACHTIGE AVOND TERUGKEERDE VAN EEN BEZOEK AAN SYLVANBERG EN OVER EEN BERGWEG REED...

KON DE KOETSIER MET MOEITE DE SCHICHTIGE PAARDEN BEDWINGEN.

DE GRAAF VERTELDE DAT DE KLEERTJES, DIE HIJ IN RUDOLFS KOFFERS IN ELSA'S HUIS HAD GEVONDEN, HEM OVERTUIGD HADDEN DAT DE HOUTVESTER DE JONGE PRINS WAS. OOK HET TEKEN OP ZIJN ARM BEVESTIGDE ZIJN VERMOEDENS. DE VROUW HAD HET KIND MEEGENOMEN NAAR HUIS. LATER HOORDE ZE VAN HET ONGEVAL EN VERMOEDDE ZE WIE HET KIND WAS, MAAR ZE WAS ZO DOL OP DE JONGEN GEWORDEN DAT ZE HEM OPVOEDDE ALS HAAR EIGEN ZOON.

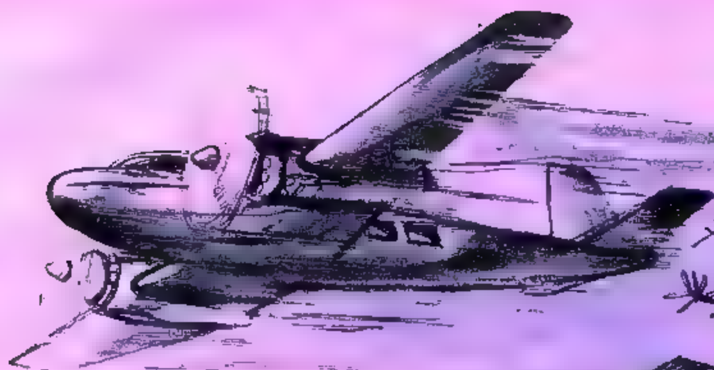

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. BERESFORD III

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Maar even later kunnen zij hem in het vliegtuig niet vinden!*

Meneer Brook zat helemaal achteraan.

Op dat moment kwam het meisje eraan met de lijst. Ze bedankten haar en begonnen toen de namen op de lijst te bekijken

,,Wat heb je toch mensen met vreemde namen," zei Lis, onderdrukt lachend en zij wees naar een zekere meneer Zamzambuckie. ,,Kijk eens, daar staan wij."

Maar Tom liet zich niet afleiden Er stonden ruim vijftig namen op de lijst, al bijna bovenaan vond hij meneer Brook.

,,Och natuurlijk, hij reist eerste klas," zei hij triomfantelijk. ,,Wij zitten in de toeristenklasse De eerste klas is aan de andere kant van de keuken "

,,Maar de keuken ligt vóór ons," bracht Lis in het midden. ,,Daar haalden ze tenminste de limonade vandaan."

,,Dat is de grote keuken," legde Tom uit. ,,In deze vliegtuigen zit er nog een, ongeveer in het midden. Kom, laten we eens een kijkje gaan nemen en meneer Brook zijn bonbons teruggeven."

Ze liepen door het middenpad en zagen tot hun verbazing, dat de meeste passagiers al een dutje deden. Ze kwamen niemand tegen en behoefden dus geen uitleg te geven toen ze de eerste klas binnenstapten. Daar waren minder zitplaatsen en ze stonden verder van elkaar af, maar voor het overige zag het er net zo uit als bij hen.

Meneer Brook zat helemaal achteraan; hij was vast in slaap.

,,Wat zullen we doen?" vroeg Lis fluisterend

,,Leg het pakje maar op zijn schoot en laten we dan teruggaan," zei Tom.

,,Dat kunnen we toch niet doen," giechelde Lis. ,,Ik bedoel, het staat zo onnozel."

,,Onnozel of niet, ik doe het toch," zei Tom en hij boog zich voorover, met de doos chocolade in zijn hand.

Meneer Brook schrok, toen hij de doos voelde. Meteen was hij klaarwakker en verschrikt keek hij op. Toen hij Lis en Tom daar zag staan, herstelde hij zich snel en toen keek hij vlug om zich heen Een oude heer zat een krant te lezen, maar voor het overige sliep iedereen.

,,Ga zitten," beval hij fluisterend en hij wees naar een lege plaats naast zich. Ze gingen gauw zitten, want de stem van de heer Brook had scherp geklonken, ofschoon hij heel rustig sprak. Hij scheen het te beseffen en grijnsde onaangenaam.

,,Nou," zei hij, ,,ik zal maar niet boos op jullie zijn, maar eigenlijk is het niet netjes om iemand wakker te maken."

,,Het spijt me, dat we u hebben laten schrikken," zei Tom niet op zijn gemak

,,Laten schrikken? Och nee, zo erg was het niet. Ik dommelde maar een beetje.

O, komen jullie de doos chocolade terugbrengen? Erg vriendelijk. Maar zou ik nog een beetje misbruik mogen maken van jullie vriendelijkheid? Ik heb zoveel bagage bij me, zie je, en ik weet niet waar ik met de chocolade moet blijven. Zouden jullie daarom zo vriendelijk willen zijn de doos tot Sydney bij jullie te houden?"

Ondanks de uitleg van meneer Brook scheen het een vreemde vraag.

Meneer Brook bespeurde hun aarzeling en hij ging vlug verder: „Ik zal jullie natuurlijk graag betalen. We zouden het de vrachtprijs kunnen noemen."

Lis werd rood en zei stijf: „Dank u, maar dat willen wij liever niet. Natuurlijk zullen wij de chocolade voor u bewaren; wij hebben toch niet veel bagage."

Meneer Brook keek opgelucht. „Ik ben jullie zeer dankbaar," zei hij. „En vertel me nu eens, waarom gaan jullie naar Australië?"

In het kort vertelde Tom, dat hun vader was benoemd tot directeur aan een landbouwschool in Nieuw-Zeeland en dat Lis en hij gedurende de verhuizing bij een oude vriend van vader in Australië gingen logeren.

Meneer Brook was erg belangstellend, door het stellen van enige vragen was hij er gauw achter, waarheen de tweeling precies zou gaan. Hij vroeg hun nog veel meer en hoewel ze het helemaal niet prettig vonden, wisten ze niet hoe ze een eind aan het gevraag konden maken zonder onbeleefd te worden

Toen meneer Brook hoorde dat zij op het Balcalooda-fokbedrijf zouden logeren, keek hij even peinzend voor zich uit, terwijl Lis, die zo langzamerhand door slaap werd overmand, haar hoofd voorover liet vallen. Er zat iets in het reizen per vliegtuig, dacht ze dromerig, dat de mensen slaperig maakt. Ze wilde alleen nog maar slapen, slapen en... hopla! daar vloog haar hoofd naar voren met zo'n vaart, dat ze met een kreet overeind schoot. Ze was juist op tijd om meneer Brook te horen zeggen: „Ik geloof, dat ik weleens iets over jullie Australische gastheer heb gehoord. Hij is inderdaad eigenaar van een heel groot bedrijf. Jullie zijn geluksvogels. Vertel me nou eens..." Maar op dat moment verscheen er iemand bij het gordijn, dat de eerste klas van de toeristenklasse scheidde. Een lange, magere, tamelijk jonge man met een vermoeid gezicht. Achteloos gleed zijn blik langs de stoelen en toen liep hij langs de kinderen naar de staart van het vliegtuig. Het leek, alsof meneer Brook een beetje bleek was geworden, hij hield op met vragen stellen en zei opeens tamelijk hard: „Erg leuk, dat jullie me wat over jezelf hebben verteld. Misschien zullen we elkaar nog weleens zien. En nu wil ik graag wat gaan slapen..."

Tom en Lis stonden vlug op. Tom had nog iets over de chocolade willen zeggen, maar meneer Brook sloot de ogen. De tweeling liep terug naar hun plaatsen.

„Wat zeg je nou van zo'n man?" vroeg Lis zodra ze zat.

„Wat moet ik ervan zeggen," zei Tom, terwijl hij de doos chocolade onder zijn jas stopte en naast Lis ging zitten. „Als je het mij vraagt, geloof ik, dat hij een beetje mal is."

„Nou, als hij gek is, spijt me dat erg voor hem," zei Lis gapend. „Maar ik mag hem niet en ik zal blij zijn, als we hem niet meer zien. We geven hem gewoon z'n chocolade terug, zodra we een voet aan de grond hebben gezet in Sydney, en dan zijn wij ervan af. Stel je voor: de vrachtprijs!" En ze snoof verachtelijk.

„Wat zou vader moeten lachen," viel Tom grinnikend in. „Ik wou dat hij jouw gezicht had kunnen zien. Je zag er uit als een verontwaardigde..." hij zocht haastig naar het juiste woord en zei toen: „kip." Hij wachtte op antwoord, maar er kwam niets. Lis was in slaap gevallen.

Helaas kon geen van de twee erg lang dutten, want de stewardess kwam al spoedig rond met de middagmaaltijd. Ze kregen elk een klein blad met uitholllingen voor de borden en kommetjes. De messen, vorken en lepels zaten in kleine zakjes. Het was een geweldige maaltijd, met soep en kip en groenten en fruit met slagroom en — alsof het nog

Pakistaanse mannen met witte tulbanden stonden in groepjes te praten.

niet genoeg was — toen kwam de steward rond met een enorme bak vers fruit.

„Niets beter dan een goed leven," zei Tom tevreden en hij hapte gretig in een kleurige appel, die hij echt niet had kunnen weigeren.

„Heerlijk," zuchtte Lis blij, „we zullen zo rond worden, dat moeder ons niet meer herkent."

Ze landden in Istanboel om kwart voor zeven, hoewel het in Londen pas kwart voor vijf was. Tom had zijn camera weer bij zich en vrolijk nam hij een paar foto's, terwijl Lis briefkaarten kocht om naar vader en moeder en Chester te sturen. Ze wist wel zeker, dat moeder er dolblij mee zou zijn, terwijl de postzegels goed waren voor Chester.

De lucht was schitterend helder blauw en het gebouw op het vliegveld glansde in het gouden zonlicht. Een kleine schaapherder in een lang kleed zwaaide naar hen van de andere kant van de draad, die het vliegveld omgaf. En een statige heer met een fez op het hoofd schreed als een koning langs hen, gevolgd door twee kruiers.

„Nu voel ik me echt in het buitenland," zei Lis. „Maar ik voel me ook een beetje verdrietig."

Tom klopte haar even op de rug. „Heimwee?" vroeg hij vriendelijk. „Ja, dat heb ik ook een beetje, hoor. Maar voordat we het weten, zien we vader en moeder terug. En dan vinden we het jammer, dat de machtige reis voorbij is."

Lis glimlachte een beetje. Zij had in de regel de meeste praatjes van hen beiden, maar als het erop aan kwam, ging er van Tom toch wel een grote rust uit. Ze kon echt vertrouwen op die broer van haar met zijn blauwe ogen en bruine haardos.

„Hup Lis," zei hij, „jij gaat naar de omheining en je zegt iets vriendelijks tegen die herdersjongen en dan neem ik een foto van jullie samen. We moeten toch kunnen bewijzen, dat we hier zijn geweest!"

Lis deed wat haar was gezegd en hoewel de jongen geen woord verstond van wat zij zei, grijnsde hij breed en poseerde hij trots voor de jonge fotograaf. Ze knikten en lachten maar wat en toen werden ze teruggeleid naar de machine, die weer van brandstof was voorzien.

Nu was er niets dat hun belette om te slapen, en spoedig wisten zij niet meer wat er nog om hen heen gebeurde. Het kon best opwindend zijn naar Pakistan te vliegen, maar er zijn ogenblikken dat het je niets meer kan schelen wat er gebeurt. Dan kun je alleen nog maar je ogen dichtdoen en slapen.

Ook het diner werd in het vliegtuig opgediend. Het was weer een uitgebreide en heerlijke maaltijd en toen gingen ze naar de wascabines voor in het vliegtuig. Tom, die altijd voorzichtig was, liet niet te veel water in de wasbak lopen, maar hij hoorde een plons naast zich en vermoedde, dat Lis de bak te vol had gedaan en dat er een scheut overheen was gegaan. Ze nam het vlug op met een van de handdoeken, die ze van de maatschappij had gekregen, en toen maakte ze keurig haar tanden schoon. Even schudde ze in verbazing haar hoofd, het leek zo vreemd, dat zij, Elisabeth Tinford, haar tanden stond te poetsen op zesduizend meter boven een keten van forse bergen. Het was zo iets gewoons in zulke buitengewone omstandigheden.

Zij ging weer naar Tom toe en toen kwam de stewardess, die het grote licht uitdeed en hun stoelen achteruit liet zakken. Ze hadden elk een kussen en toen dekte ze hen toe, hoewel het tamelijk warm was. Maar het leek nu veel meer op een echt bed met een deken tot je kin. Spoedig waren ze in vaste slaap.

Het leek alsof ze dadelijk wakker werden gemaakt. Het was de vriendelijke stewardess, die verontschuldigend zei: „Het spijt me, maar we zullen zo dadelijk in Karachi landen. Willen jullie je stoelen rechtzetten en de riemen vastmaken?"

Met de ogen knipperend en geeuwend deden ze wat hun was gevraagd. Tom, die standvastig had geweigerd de tijd op zijn horloge te veranderen, keek met slaperige ogen naar zijn wijzerplaat.

„Eén uur 's nachts," zei hij met afgrijzen. „Kun jij je dat voorstellen? Stel je voor dat we om één uur 's nachts moeten opstaan."

„Maar het is helemaal niet één uur malle," zei Lis met een enorme geeuw. „Het is hier zes uur. Denk je soms dat, als je steeds maar met een vliegmachine in één richting vliegt, het altijd dezelfde tijd zal blijven en dat je zelf nooit ouder zal worden?"

„Nee, natuurlijk niet," zei Tom.

Lis rekte haar hals om door het raampje Pakistan te zien. Hoewel de ochtend net was aangebroken, dacht ze de hitte al te kunnen voelen. Ze zat met haar neus tegen de ruit gedrukt, terwijl Tom gehinderd door zijn riemen, probeerde over haar schouder te kijken.

Het was alsof er iets geheimzinnigs in de lucht hing, toen zij het vliegtuig over de landingstrap verlieten. Zij voelden het: het is een geheimzinnig land, rijk, vreemd. Ondanks haar slaperigheid herinnerde Lis zich in een flits alles, wat zij vroeger over het land had gelezen.

Wonderlijk grote, zwarte vogels vlogen in het rond, krassend en schreeuwend. Soms waren zij zo nieuwsgierig, dat zij vlak boven de passagiers scheerden. Pakistaanse mannen met witte tulbanden stonden in groepjes te praten. Zij keken belangstellend naar de reizigers en beantwoordden het glimlachje van Lis met een brede grijns. Er waren heel wat mensen op het vliegveld, die hen schenen te verwelkomen. Hele gezinnen met kleine, bruine baby's stonden tegen de hekken gedrukt, pratend en knikkend en zich blijkbaar best vermakend.

„Ik voel me net een filmster," zei Lis tegen Tom toen zij een groet van een Pakistaans meisje, even oud als zijzelf, beantwoordde. Maar haar broer had veel te veel belangstelling voor alles wat er om hem heen was te zien, en luisterde niet.

Een grondstewardess begroette hen en zei: „Voelen jullie er iets voor naar het restaurant te komen? Daar kunnen jullie een bad nemen of onder de douche gaan, als jullie willen. Loop maar achter me aan en houd je paspoorten gereed." Tussen de mensen zag Tom even meneer Brook opduiken.

Zij moesten hun paspoorten op het bureau achterlaten en toen werden zij naar een autobus gebracht. Het was maar een kort stukje rijden. De bus draaide naar rechts, naar een lang, laag gebouw.

Lis besefte opeens, dat zij alles met open mond zat te bekijken. Maar op het moment, dat zij haar mond wilde sluiten, zag ze weer iets zo merkwaardigs, dat zij haar voornemen prompt vergat.

„Zeg, Tom, zag jij die olifant?" fluisterde zij. Hij knikte. „En zie jij al dat fruit, dat die vrouw op haar hoofd draagt?"

„En kijk eens naar dat jochie," ging Lis verder. „En daar, die straatvegers. Precies zoals in het aardrijkskundeboekje

... een oude bedelaar met om zijn hals een groot bord.

De eigenaar vond het maar fijn dat hij met het dier gefotografeerd werd.

op school staat. Het klopt allemaal precies, maar het wil er bij mij nog maar niet in, dat we echt hier zijn en dat we het allemaal echt zien."

Plotseling veranderde haar vreugde in medelijden. Zij zag een oude bedelaar met om zijn hals een groot bord, waarop „blind" stond geschreven. Met gekruiste benen zat hij op de veranda van het gebouw. Even aarzelde Lis, maar toen ging zij op hem af en deed een geldstuk in de schaal, die voor hem stond Het was Engels geld, maar hij zou het wel ergens kunnen wisselen. De bedelaar boog het hoofd toen hij de munt in de schaal hoorde vallen en mompelde: „Dank u, vriendelijke heer, dank u, vriendelijke dame."

Lis greep Toms hand en ze zei vlug: „Schiet op, laten we een douche nemen."

Ze hadden geluk, want ze stonden bijna vooraan in de rij. Wat was het heerlijk om je kleren te kunnen uittrekken en het koele water alle vermoeidheid van de reis te laten wegspoelen. Toen ze opgefrist en schoon terugliepen naar de ontvangzaal, leek het wel alsof ze heerlijk een hele nacht hadden geslapen. Tom liet zich lui in een leunstoel vallen en toen stond er opeens al een Pakistaanse kelner naast hem te wachten. De man droeg een keurig wit uniform en een prachtige tulband: met zijn donkere ogen en zijn reusachtige snor zag hij er indrukwekkend uit. Maar hij vroeg heel vriendelijk: „Willen meneer en de kleine dame wat drinken?"

„Graag, heeft u een kop thee?" vroeg Lis. De kelner maakte een buiging, draaide zich om en liep weg. Op dat ogenblik zag Lis een klein hagedisje als een flits over de muur lopen en in de plooien van een gordijn verdwijnen. Boven hun hoofd draaiden enige luchtwaaiers langzaam in het rond om wat koelte te brengen in de lucht. Het was al aardig heet hier.

„Kijk eens, daar heb je meneer Brook ook!" fluisterde Tom. Ze staken de hoofden bij elkaar en keken nieuwsgierig naar wat hij zou gaan doen. Na een minuut liet Tom zich in zijn stoel terugvallen. „Weg is hij," zei hij. „Zag je de grote tas die hij bij zich had? Volgens mij had hij die kostbare bonbons er gemakkelijk in kunnen krijgen."

„Och, wat kan het jou schelen," zei Lis. „Zag jij die hagedis? Tom, wat is het hier toch allemaal geweldig. Ik kan het maar niet geloven." Zij staarde opgetogen voor zich uit. Alles wilde zij wel in zich opnemen: de olifant, de bruine baby, de indrukwekkende kelner, de. . .

„Hee, Lis, zit je te dromen!" zei Tom. „Hier is je thee." Zwijgend dronken ze hun kopje leeg, luisterend naar alle geluiden en dromerig starend naar de andere reizigers. De hete drank had Tom echt goedgedaan.

Hij zei: „Als we hier blijven zitten, dan sukkelen we in slaap. Kom, laten we eens buiten gaan kijken."

Lis volgde hem naar de veranda en lachte toen ze zag dat haar broer de tas van zijn camera al had geopend. Hij was er blijkbaar op uit een olifant te kieken. Een paar minuten leunden zij tegen de balustrade en toen liep Tom door. Hij had een prachtig boomgroepje in het vizier gekregen. Wat zou dat een mooie foto worden, als Lis ervoor ging staan! Die olifant kwam dan later wel, als hij geluk had. Maar Lis voelde er niets voor.

„Er is niks aan, als ik op alle foto's sta," zei zij en ze had natuurlijk gelijk. „Als het zo doorgaat, zal niemand geloven dat jij er ook bij bent geweest. Ga jij nu maar voor die boompjes staan en dan zal ik een foto van jou nemen." Tom lachte en deed wat Lis had gezegd. En toen kwam daar zowaar een olifant aanlopen. De eigenaar vond het maar wat fijn dat hij met het dier gefotografeerd werd. Hij liet de olifant een van zijn zware poten optillen en toen leunde hij met gekruiste armen tegen de dikke, grijze huid.

„Dank u wel," zei Tom. De man maakte een diepe buiging en de jongelui bogen ook maar.

„Ik heb nog geen kaart gestuurd," riep Lis plotseling uit.

„Dan kun je het beste iemand van de maatschappij in de arm nemen," antwoordde Tom, terwijl hij het kostbare fototoestel opborg. Op dat ogenblik zat er echter niemand achter het bureau

„Toch moet ik een kaart sturen, ik heb het beloofd," zei Lis vastberaden Tom kende die vastberaden blik en antwoordde: „Ga dan maar mee. Laten we eens gaan kijken." Vlug liepen zij door de ontvangkamers en toen kwamen zij langs een rijtje winkeltjes, waar allerlei soorten sieraden, houtsnijwerk, sandalen en speelgoed werden verkocht.

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

TWEE KIKKERS EN DRIE STRUISVOGELS

Twee kikkers werden door een ooievaar verorberd. Ze zaten nu in de maag van de vogel en voerden een ernstig gesprek over hun toekomstplannen; die plannen moesten zij nu natuurlijk wel een beetje veranderen.

„Welnu," zei de een en keek in het rond, „het is hier in ieder geval behaaglijk warm. En voedsel is er ook."

Waarop de ander antwoordde: „Warm is het hier inderdaad, maar waar is het voedsel?"

„Stommerik," hernam de eerste, „het voedsel, dat zijn wij toch zélf."

Drie struisvogels — twee mannetjes en een wijfje — liepen door de woestijn. Het was die dag zelfs voor woestijnen bijzonder warm en droog weer. De drie struisen kregen dorst, maar gelukkig hadden ze twee flesjes limonade bij zich. Doch het wijfje wou niet uit een flesje drinken; ze wilde een glas hebben. Ze zanikte en zeurde net zo lang, tot één der twee mannetjes in vredesnaam maar limonadeglazen zou gaan halen in de dichtstbijzijnde oase. Hij verdween met spoed, maar het was een héél eind. . .

De zon klom aan de hemel. Het werd snikheet. Half huilend riep het wijfje: „Ik verga van de dorst. Ik houd het niet langer uit. Ik doe het anders nooit, maar nu zal ik maar uit het flesje drinken."

Zij en het achtergebleven mannetje dronken elk een flesje leeg en toen was al de limonade op. En kort daarna verscheen het andere mannetje met de glazen. . .

De twee struisvogels die alles opgedronken hadden, schaamden zich erg. Ze staken de koppen in het zand. . .

De derde struisvogel kwam naderbij, keek naar de lege flesjes en merkte op:

„Dat ze al de limonade hebben opgedronken, is tot dáár aan toe, maar dat ze 'm óók nog gesmeerd zijn, dat vind ik meer dan erg!"

Angstige minuten

William Allery had bijna zijn gehele leven in India en andere landen van het Verre Oosten doorgebracht. Hij had er alle mogelijke avonturen beleefd. Toen hij op vrij hoge leeftijd voorgoed naar Engeland was teruggekeerd en twee van zijn kleinzoons een paar weken bij hem mochten logeren, hoopten de jongens dan ook dat grootvader hun af en toe een avontuurlijk verhaal over zijn belevenissen zou vertellen. Daarin werden zij niet teleurgesteld; een van de spannendste verhalen over de avonturen van hun grootvader was het volgende.

Op een gloeiend hete avond midden in de zomer kreeg ik bezoek van mijn vriend Harry Stevenson, zo begon grootvader zijn verhaal. Ik had vakantie en toen mijn vriend voorstelde een poosje bij hem te komen logeren in zijn zomerhuisje in de bergen, nam ik de uitnodiging dadelijk aan; in de bergen zou het heerlijk koel zijn. Twee andere vrienden, Ned Jones en Lewis Carpenter, zouden ook komen. Wij zouden ons met ons vieren best vermaken; misschien konden wij een keertje op jacht gaan onder leiding van Carpenter, die een uitstekend jager was; hij was ook bekend om zijn onverstoorbare kalmte en tegenwoordigheid van geest.

De vakantie met ons vieren verliep uitstekend. Overdag maakten wij uitstapjes in de prachtige omgeving of gingen wij een beetje jagen; de avonden brachten wij altijd in het zomerhuisje door, pratend of schakend of met een spelletje kaart. 's Avonds vooral was het er heerlijk koel en rustig; het huis van Stevenson lag in een eenzame streek, het was bovendien omgeven door woest struikgewas, dat wel een stuk oerwoud leek.

Op een avond zaten wij op de veranda, toen Stevenson voorstelde om een spelletje kaart te spelen. Niemand had er bezwaar tegen; wij haalden de kaarten, de enige bediende die in huis was, bracht glazen en een frisse drank en weldra waren wij verdiept in het spel. Wij zeiden niet veel meer dan nodig was voor het spel en voor de rest hoorde men alleen af en toe het verschuiven van een stoel of het geluid van een lucifer, als iemand van ons een verse pijp opstak. Het was een heerlijke, rustige avond.

Maar dat veranderde spoedig! Tot mijn verbazing en schrik zag ik plotseling dat Carpenter, die tegenover mij zat, volkomen bewegingloos op zijn stoel zat, alsof alle leven eensklaps uit hem geweken was. Zijn gezicht was akelig grauw geworden, alleen in zijn ogen scheen nog enig licht gebleven te zijn. Hij keek mij onafgebroken met starre blik aan. Ik dacht natuurlijk dat hij plotseling ziek geworden was en ik wilde opstaan om hem te hulp te komen. Maar ik voerde mijn voornemen niet uit; in zijn starre ogen scheen de wanhopige vraag te liggen om vooral niet op te staan en bewegingloos te blijven zitten. Ik weet niet, hoe en waarom ik dat alles in zijn ogen kon lezen, maar later bleek wel dat ik goed gezien had. . .

Natuurlijk trok onze vreemde houding de aandacht van de andere twee; verbaasd en ontsteld keken zij ons aan, maar er scheen plotseling zo'n onbegrijpelijke spanning tussen ons te hangen, dat ook zij zich niet bewogen.

Enkele ogenblikken gingen zo voorbij. De ogen van Carpenter bleven voortdurend op mij gevestigd, zo strak en fel dat ik mij eenvoudig niet kon bewegen; toch begreep ik wel half en half dat hij mijn hulp nodig had. Maar hoe en waarom?. . .

Bij de deur tussen de veranda en het huis klonk toen een licht gerucht. Ik zag dat de bediende binnenkwam om nog enkele verversingen te brengen. Carpenter kon hem niet zien, want hij zat met zijn rug naar de deur; hij kon hem ook nauwelijks horen, want de bediende liep op blote voeten. Toch begreep hij dat de jongen was binnengekomen. Bijna onmerkbaar schudde hij zijn hoofd; mijn zintuigen schenen door het onbekende gevaar scherper te zijn dan ooit, want al kon ik er zelf geen verklaring voor vinden, ik vermoedde wat Carpenter van mij verlangde. Hij wilde niet dat de bediende nog een stap naderbij kwam. Ik vestigde mijn ogen scherp en doordringend op de jongen; onmiddellijk bleef hij staan, hij was waarschijnlijk te verbaasd om dichter naar ons tafeltje te lopen.

Toen zag ik dat de lippen van Carpenter zich bijna onmerkbaar bewogen. Hij wilde mij iets zeggen, het was slechts één woord. Enkele keren herhaalde hij het zonder geluid te geven. Alleen zijn lippen vormden het woord. Plotseling begreep ik het. Melk! Terwijl ik de bediende strak aankeek, volgde ik het voorbeeld van Carpenter en bracht de wanhopige boodschap met nauwelijks bewegende lippen over. De jongen begreep

het dadelijk. Even geruisloos als hij was gekomen, schuifelde hij naar de deur en verdween in huis.

Hij scheen verschrikkelijk lang weg te blijven, terwijl wij daar op de veranda onbeweeglijk en bevangen door dodelijke angst voor een onbekend gevaar moesten wachten. In werkelijkheid was de bediende binnen enkele tellen terug met een grote kop melk. Hij bleef staan op dezelfde plek waar mijn ogen hem de eerste keer tot stilstand hadden gedwongen. Ik keek Carpenter weer aan, niet wetend wat er verder moest gebeuren. Zijn ogen lieten mij een ogenblik los en dwaalden naar rechts. Ik begreep het en gaf met mijn ogen de boodschap aan de bediende door. Een ogenblik weifelde hij; heel, heel langzaam hief ik daarom mijn rechterhand op en wees naar de plek op de vloer, die Carpenter mij had aangeduid. De bediende bukte zich, plaatste de kop melk op de vloer; toen scheen hij te schrikken en deinsde met een vlugge beweging achteruit. Maar hij bleef staan.

De ogen van Carpenter hadden zich eindelijk van mij afgewend. Ik zag dat zijn gezicht zich ontspande; zijn lippen bewogen weer. Zachtjes, heel zachtjes mompelde hij: „Mijn zweep."

In de drukkende stilte had de bediende het duidelijk gehoord. Hij schoof de veranda uit, kwam spoedig terug met een dunne, buigzame stok; blijkbaar had hij de zweep niet zo vlug kunnen vinden en had hij een ander wapen gezocht, vermoedend wat Carpenter van plan was. En hij had goed gedaan! Niet dichterbij komend dan nodig was, tilde hij de stok boven het hoofd van Carpenter, waarna deze zeer, zeer langzaam zijn rechterhand ophief en de stok overnam. Een ogenblik bleef hij zo zitten, met de stok hoog opgeheven; toen daalde zijn arm bliksemsnel omlaag, er klonk een vinnige tik op de vloer. . . en Carpenter stond op.

„Neem me niet kwalijk dat ik jullie even in angst heb laten zitten," zei hij kalm. „Er zat niets anders op. Kijk maar. . ."

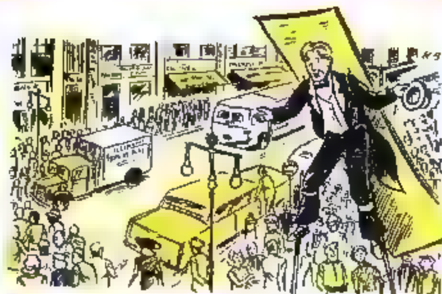
Hij wees op een plek naast de tafel, waar een slang met krampachtige schokken over de vloer schuifelde. Het was een cobra! De bek ging regelmatig open en dicht.

„Jullie hoeven nu niet bang meer te zijn," zei Carpenter rustig. „Hij is eigenlijk al dood. Ik weet waar ik die beesten moet raken. Daarstraks onder het kaarten voelde ik hem plotseling om mijn been kronkelen. Hij zou mij onherroepelijk gebeten hebben, als jullie of ik maar de geringste beweging hadden gemaakt. Mijn enige kans op redding was een beetje melk om het dier weg te lokken; cobra's zijn er verzot op. Maar hoe moest ik jullie dat duidelijk maken? Als jij me niet begrepen had, Allery, zou ik nu niet meer leven. Ik dank je hartelijk. En, Harry," zei hij rustig tegen Stevenson, „als je verstandig bent, laat je al dat struikgewas morgen omhakken. Het trekt maar slangen aan. Zullen we nu verder spelen?"

Hij keek mij met onafgebroken starre blik aan.

WAARD OM TE WETEN

DE STELTLOPER VAN NEW YORK

De grootste New Yorker is wel meneer Filip Glemm, tenminste wanneer hij zijn beroep uitoefent.

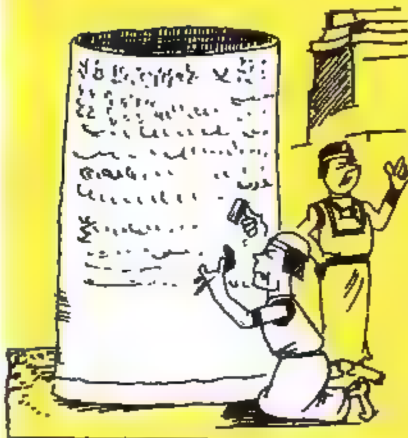
Mister Glemm is namelijk van beroep steltloper; hij is de enige man in de wereld die de kunst verstaat op stelten van vier meter hoogte door het drukste verkeer van New-Yorks hoofdstraten te wandelen. En natuurlijk zonder te vallen of ongelukken te veroorzaken.

Hij draagt dan een bord van bijna vijf meter lengte op zijn rug, waarop de reclame van een of ander theater of een groot magazijn geschilderd staat

Dat dit beroep hem een schraal inkomen oplevert, kan niet worden gezegd. In de vijftien jaar van zijn steltlopersbestaan heeft hij het niet te versmaden bedrag van honderdtwintigduizend dollar verdiend. . .

WETBOEK

Een van de oudste, maar ook een van de zwaarste wetboeken die ooit gemaakt zijn, zal wel het zogenaamde Gudeawetboek zijn. Dat is namelijk geen boek, maar een stuk van een pilaar! De naam komt van Gudea, priester in de hoofdstad van het oude Babylon, die ruim vierduizend jaar geleden een wetboek samenstelde met alle bepalingen, waaraan men zich in Babylon bij het bouwen van tempels en huizen moest houden. Het „boek" werd in spijkerschrift gehakt in een zuil, die ruim twee meter hoog was. Papier en perkament waren in die tijd in Babylon nog onbekend.

De man van staal

VLUG LIEPEN DE VRIENDEN NAAR HET WATERRAD. TED LIET ARCHIE OOK KOMEN.

MAAR HOE WIL JE DE SJEIK BENZINE AAN ONS LATEN VERKOPEN, TED?

WACHT MAAR, JE ZULT WEL ZIEN!

TED GING VOOR DE SJEIK STAAN.

HOOGHEID, WILT U ONS BENZINE VERKOPEN, ALS DE MAN VAN STAAL ZORGT DAT U WATER KRIJGT, ZOVEEL U NODIG HEBT?

ONGELOVIG KEEK DE SJEIK HEM AAN.

HOE KAN DAT? HET RAD IS AFGEBROKEN. GOED, OP DIE VOORWAARDE KRIJG JE BENZINE.

ARCHIE, VERTOON JE KUNSTEN!

ARCHIE PAKTE MET ÉÉN HAND HET AFGEBROKEN STOMPJE VAN DE DRAAIBOOM BEET.

HIJ ZETTE ZICH SCHRAP EN BEGON TE DRAAIEN.

HIJ DOET HET! HET LUKT HEM.

ONGELOOFLIJK! HOE IS HET MOGELIJK!

EVEN LATER GUTSTE HET WATER IN DE STENEN BAK.

IEDEREEN KWAM WATER DRINKEN
EN LIET HET VEE DRINKEN.

DE MAN VAN STAAL
ZIJ GEPREZEN!

DE HELF DAG EN NACHT
DRAAIDE ARCHIE MAAR DOOR.

ZO HEBBEN
ZE GENOEG
WATER VOOR
EEN WEEK.

ALS WE NU MAAR
BENZINE KRIJGEN VAN
DE SJEIK, DAN KUNNEN WE
GAUW NAAR DE BLAUWE OASE,
WAAR DE GESLUIERDE ARABIER
FRANK GEVANGEN
HOUDT.

INTUSSEN HAD DE GESLUIERDE ARABIER
IN DE BLAUWE OASE EEN GESPREK MET
ZIJN SPION SIRDU.

DE TANKAUTO
VAN ONZE ACHTERVOLGERS
IS GELADEN MET GEHEIME
INSTRUMENTEN, WAARMEE WIJ
DE ONMETELIJKE RIJKDOMMEN
VAN DE SFINX ZOUDEN
KUNNEN VINDEN.

DIE TANKAUTO
MOET HIER KOMEN.
RIJD NAAR SJEIK HASSAN
EN ZEG HEM ERNAAR TE
LATEN ZOEKEN; HIJ
HEEFT MENSEN
GENOEG.

SIRDU GING METEEN OP WEG

DE VOLGENDE OCHTEND ZAGEN DE VRIENDEN
DAT DE WATERBAK TOT AAN DE RAND GEVULD WAS.

ER KAN
NIET VEEL
MEER BIJ.

ARCHI

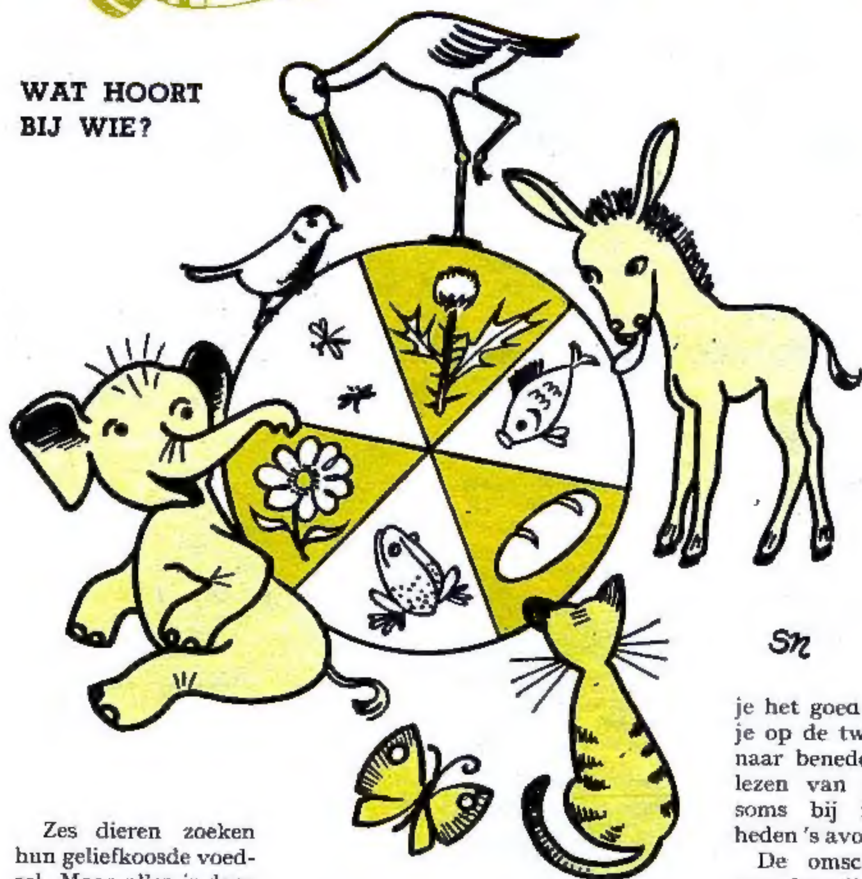
DE TANKAUTO
IS GEREPAREERD,
NU NOG BENZINE
EN WE KUNNE,'
WEG.

OP DAT OGENBLIK STAPTE SIRDU
HET VERTREK VAN DE SJEIK BINNEN.
HIJ GLIMLACHTE
TOEN HIJ UIT HET VENSTER KEEK.

PRACHTIG!
HET KON NIET MOOIER.
DE TANKAUTO IS
ER NOG.

WIE PUZZELT ER MEE?

WAT HOORT BIJ WIE?

Zes dieren zoeken hun geliefkoosde voedsel. Maar alles is door elkaar geraakt en het is niet zo gemakkelijk om alles uit te zoeken. Wie weet er raad op?

INVULPUZZEL

Hier moeten zeven woordjes worden ingevuld, die alle op een K eindigen. Als je het goed gedaan hebt, moet je op de tweede rij van boven naar beneden de naam kunnen lezen van een voorwerp, dat soms bij feestelijke gelegenheden 's avonds gebruikt wordt.

De omschrijvingen van de woorden zijn:

1 Slijmerig dier
2 Wandelplaats met lanen en speelweiden
3 Opschik, tooi
4 Het vet onder de huid van een varken
5 Je kleinste vinger
6 Walm
7 Geluid als je huilt

1			K
2			K
3			K
4			K
5			K
6			K
7			K

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Wat hoort bij wie?

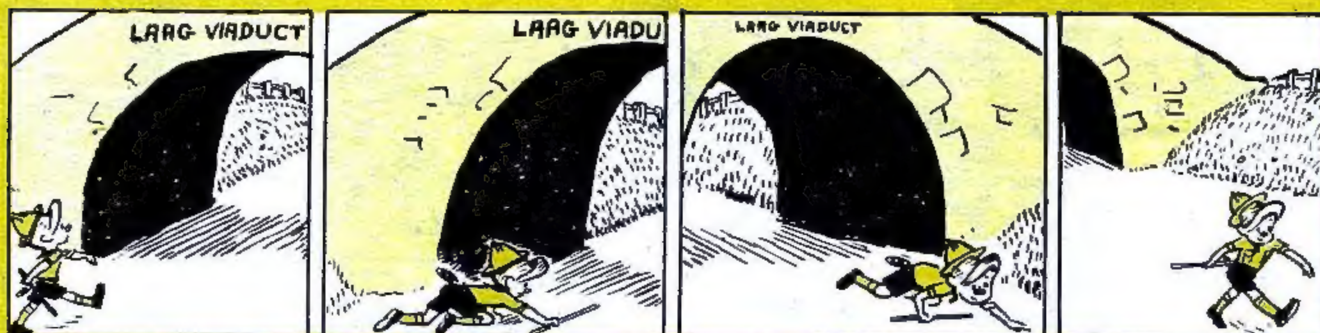
De kleuter zoekt zijn konijntje.
De herder is een schaap kwijt.
De vrouw kijkt uit naar de kat.
De jongen zoekt het vogeltje.
Het meisje wil de gans terughebben.
De tuinman spoort de vogel op.
De jager roept zijn hond.

Voorzetpuzzel

T R O M P
R O V E R
O V A A L
M A R I E
P R I E M
E L A N D
T R O T S

De eerste letters vormen het woord TROMPET.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

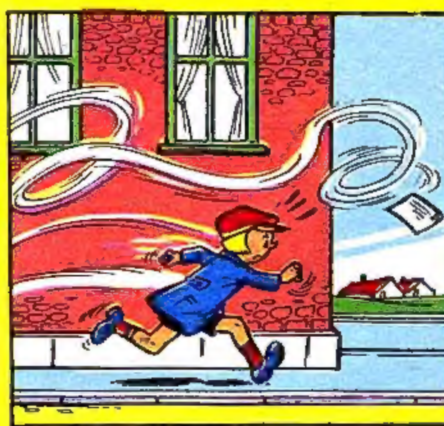

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.